

Τριᾶντι Λεπτῶν 10

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΑ ΚΑΤΑ ΠΕΜΠΤΗΝ ΚΑΙ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

Τριᾶντι Λεπτῶν 10

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β'

Ἐν Ἀθήναις. 6 Δεκεμβρίου 1892

ΕΤΟΣ Α' — ΑΡΙΘ. 19

**ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ
ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ**

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8.—
Ταῖς ἐπαρχίαις » 8.50
Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ φρ. χρ. 15.—
Ἐν Ῥωσίᾳ ρούβλ. 6.—

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΟΠΟΥ Η ΑΓΑΠΗ ΕΚΕΙ ΚΑΙ Ο ΘΕΟΣ, διήγημα Α. Τολστόν. — ΜΑΡΚΕΛΙΝΑ, νεωτάτη μυθιστορία Ἰουλίου Μαρού. (μετὰ εἰκό-
νων), μετὰφρ. Β' — Ο ΥΠΟΛΟΧΑΓΟΣ ΒΟΝΕ, μυθιστορία Ἐ-
κτωφός Μαλώ, μετὰφρ. Κ.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

ΟΔΟΣ ΠΡΟΑΞΕΤΕΙΟΥ ΑΡΙΘ. 40

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐθείας «Πρὸς τὴν Διεύθυνσιν τῶν ΕΚΛΕΚΤῶΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤῶΝ, εἰς Ἀθήνας», διὰ ταχυδρομικῶν ἐπιταγῶν, γραμματοσήμων, χαρτονομισμάτων, τοκομεριδίων, συναλλαγμάτων κτλ. κτλ.

ΟΠΟΥ Η ΑΓΑΠΗ ΕΚΕΙ ΚΑΙ Ο ΘΕΟΣ

Ἐκ τῶν λαϊκῶν διηγημάτων τοῦ ΛΕΟΝΤΟΣ ΤΟΛΣΤΟΗ

Σὲ μιὰ πόλι ἐζοῦσε ὁ ὑποδηματοποιὸς Μαρτίνος Ἀθδέιτζ, καὶ εἶχε τὸ μαγαζὶ του κάτω σ' ἓνα ὑπόγειο, μὲ ἓνα παράθυρο ποῦ ἔβλεπε στὸ δρόμο. Ἀπὸ αὐτὸ τὸ παράθυρο ἐφαίνοντο οἱ ἄνθρωποι ποῦ περπατοῦσαν· ἂν καὶ ἐφαίνοντο μόνον τὰ πόδια τους, ἀλλὰ ὁ Μαρτίνος Ἀθδέιτζ τοὺς ἐγνώριζε ἀπὸ τὰ ποδήματα. Ἀπὸ πολὺν καιρὸ ἐκτακοῦσε στὸ ἴδιο μαγαζὶ καὶ εἶχε πολλαῖς γνωριμίας. Τὰ περισσότερα ποδήματα στὴ χώρα ἐπέρασαν μιὰ καὶ δύο φορὰς ἀπὸ τὰ χέρια του. Σ' ἄλλα ἔβαλε σιλόαις, σ' ἄλλα μπαλώματα, ἄλλα ἔραψε καὶ καμμιὰ φορὰ ἄλλαζε καὶ τὰ ψίδια. Καὶ συχνὰ ἔβλεπε στὸ παράθυρο τὰ ποδήματα ποῦ εἶχε ράψει. Ἐργασίαις εἶχε πολλαῖς ὁ Ἀθδέιτζ, γιὰτὶ ἐκκμνε γερὴ δουλειά, ἔβαζε πρᾶμα καλὸ, δὲν ἐζητοῦσε ἀκριθὰ, καὶ ἐκρατοῦσε τὸ λόγο του. Ἄν εἰμποροῦσε νὰ τελειώσῃ τὴ δουλειὰ στὴν διορία, τὴν ἔπερνε, εἰ δὲ μὴ, δὲν ἤξευρε φέμματα, τῷλεγε ἔμπρὸς. Ὅλοι τὸν ἤξευραν τὸν Ἀθδέιτζ καὶ εἶχε πάντα δουλειά. Ὁ Ἀθδέιτζ ἀπὸ νέος ἦτονε καλὸς ἄνθρωπος, ὅταν ὅμως ἐγήρασε, ἄρχισε πρᾶ νὰ σκέπτεται περισσότερο γιὰ τὴ ψυχὴ του καὶ νὰ πλησιάζῃ στὸ Θεό. Ὁ Μαρτίνος εἶχε χάσει τὴ γυναῖκα του ὅταν ἦτον ἀκόμη ἐργάτης ἔς ἀφεντικὸ, καὶ τοῦ ἔμεινε ἓνα ἀγόρι, τριῶν χρονῶ. Τὰ παιδιὰ δὲν τοῦ ἐζοῦσαν. Τὰ μεγαλιότερα εἶχαν ἀποθάνει προτήτερα. Στὴν ἀρχή, ἤθελε ὁ Μαρτίνος νὰ στείλῃ τὸ

παιδὶ στὴν ἀδελφὴ του ἔσθ' χωρὶς, ὕστερα ὅμως ἐλυπήθη — ἐσκέφθηκε : «Βαρὺ θὰ τοῦ εἶνε τοῦ Κωστάκη μου νὰ μεγαλώσῃ σὲ ξένη

δὲν τοῦδωκε εὐτυχία στὰ παιδιὰ του. Μόλις ἐμεγάλωσε τὸ παιδὶ καὶ ἄρχισε νὰ βοηθῇ τὸν πατέρα του, ποῦ τὸ καμάρωνε, πιάνει

—Μαρτίνε ! Κύτταζε αἴθριο στὸ δρόμο, θὰ ἔλθω. (Σ. 146).

οικογένεια, ἄς τὸν κρατήσω κοντὰ μου ». Καὶ παραιτήθηκε ὁ Ἀθδέιτζ ἀπὸ τὸ ἀφεντικὸ καὶ ἐζοῦσε μὲ τὸν υἱὸ του. Μὰ ὁ Θεὸς

αὐτὸ ἦτονε τὸ καλιότερο. Καὶ γιὰ νὰ ἀπελπίζεσαι θὰ εἶπῃ πῶς θέλεις τὴ ζωὴ μόνο γιὰ νὰ χαίρεσαι.

τὸν Κωστάκη μιὰ ἀρρώστια, πέφτει στὸ στρώμα, ἐψήθηκε μιὰ βδομάδα καὶ πέθανε. Ἐθαψε ὁ Μαρτίνος τὸν υἱὸ του καὶ ἀπελπίσθηκε. Τόσο ἀπελπίσθηκε, ποῦ ἄρχισε νὰ γογγυζῇ ἐστὶ Θεό. Τόσο στενωχωρέθηκε ὁ Μαρτίνος, ὥστε πολλαῖς φορὰς παρακαλοῦσε τὸ Θεὸ νὰ τὸν πάρῃ, καὶ παρεπονέιτο, ποῦ ὁ Θεὸς ἐπῆρε τὸ μοναχικὸ του παιδὶ καὶ δὲν ἔπερνε αὐτὸν ποῦ ἦτονε γέρος. Ἐπαυσε ὁ Ἀθδέιτζ νὰ πηγαίνει καὶ στὴν ἐκκλησία. Μιὰ ἡμέρα ἔρχεται στὸ μαγαζὶ του ἓνας πατριώτης του, γερωντάκι, ποῦ ἔλειπε σχεδὸν ὀκτῶ χρόνια. Ἀφοῦ ὠμιλήσανε γιὰ τὸ ἓνα, γιὰ τὸ ἄλλο, ἄρχισε ὁ Ἀθδέιτζ νὰ τοῦ λέγῃ καὶ τὴς πίκραις του καὶ νὰ παραπονιέται.

— Καὶ τὴ ζωὴ μου πειὰ τὴν ἐβαρήθηκα, λέγει ὁ ἄνθρωπος τοῦ Θεοῦ, — καὶ ἄλλο δὲν κάνω, παρὰ νὰ παρακαλῶ τὸ Θεὸ νὰ μοῦ πάρῃ τὴ ζωὴ. Ἐμεινα χωρὶς νάχω καμμιαν ἐλπίδα.

Καὶ τὸ γερωντάκι τοῦ λέγει :

— Δὲ μιλάς φρόνιμα, Μαρτίνε, δὲν ποροῦμε μεις νὰ κρινώμε τὰ ἔργα τοῦ Θεοῦ. Ὁ Θεὸς ἤθελε ν' ἀποθάνῃ ὁ γυὸς σου καὶ σὺ νὰ ζῆς· θὰ εἶπῃ λοιπόν, πῶς

— Και γιατί άλλο να ζω 'στὸν κόσμο; ἠρώτησεν ὁ Μαρτίνος.

Καὶ τὸ γεροντάκι τὸ εἶπε :

— Γιὰ τὸ Θεό, Μαρτίνε, πρέπει νὰ ζῆς. Ἐκείνος σοῦ δίνει τὴ ζωὴ, γι' αὐτὸν πρέπει καὶ νὰ ζῆς. Σὰν ἀρχήσῃς νὰ ζῆς γι' αὐτόν, γιὰ τίποτε δὲν θὰ λυπάσαι, καὶ ὅλα θὰ σοῦ φαίνονται εὐκόλα.

Ἄφου ἐσκέφθηκε ἄλλο ὁ Μαρτίνος, εἶπε:

— Καὶ πῶς λοιπὸν θὰ ζήσῃ κανεὶς γιὰ τὸ Θεό;

— Αὐτὸ μὰς τὸ εἶπε ὁ Χριστός, εἶπε τὸ γεροντάκι: Γράμματα ξέρεις; ἀγόρασε ἓνα Εὐαγγέλιον καὶ διάβασε, ἐκεῖ θὰ μάθῃς πῶς ζῆ κανεὶς γιὰ τὸ Θεό. "Ὅλα θὰ τὰ ὄῃς ἐκεῖ μέσα.

Τὰ λόγια αὐτὰ ἐμπῆκαν στὴν καρδιά τοῦ Ἀβδέιτζ, καὶ τὴν ἴδια μέρα ἐπῆγε καὶ ἀγόρασε τὴ Νέα Διαθήκη, τυπωμένη μὲ μεγάλη γράμματα καὶ ἀρχησε νὰ διαβάσῃ.

"Ἦθελε ὁ Ἀβδέιτζ νὰ διαβάσῃ μόνο τῆς ἐορταῖς, ἀμα ὅμως ἀρχησε, τόση ἀνακούφισι αἰσθάνθηκε στὴν ψυχὴ του, πού ἀρχησε νὰ διαβάσῃ καθε μέρα. Καμμιά φορὰ τόσο πολὺ ἐδιάβαζε, ὥστε τὸ πετρόλαδο ἐκαίετο ὅλο στὴ λάμπα, κ' ἐκεῖνος δὲν ἠμποροῦσε ν' ἀφίση ἀπ' τὰ χέρια του τὸ βιβλίον. Κ' ἐδιάβαζε ὁ Ἀβδέιτζ καθε βράδυ καὶ ὅσο περὶότερο ἐδιάβαζε τόσο καλλίτερα ἐνοοῦσε, τί ἤθελε ἀπ' αὐτόν ὁ Θεὸς καὶ πῶς πρέπει νὰ ζήσῃ γιὰ τὸν Θεό, καὶ αἰσθάνετο ἑλαφρὰ ἑλαφρὰ τὴν καρδιά του. Ἄλλη φορὰ ἐπερτε νὰ κοιμηθῇ, ἀρχίζε ἀχ, βᾶχ, καὶ ὅλο τὸν Κωστάκη του ἐνθυμοῦτανε: τώρα τὸν ἀκούς καὶ λέγει: «Δόξα σοι, Κύριε, δόξα σοι! Γεννηθῆτω τὸ θέλημά Σου». Καὶ ἀπὸ τότε ἀλλάξε ὅλη ἡ ζωὴ τοῦ Ἀβδέιτζ. Ἄλλοτε, τῆς γιορτᾶδες, ἐπῆγαινε κι' αὐτὸς στὸ καπηλειὸ γιὰ νὰ πιῇ τσαϊ, καὶ κανένα ρακάκι δὲν τ' ἄφινε. Ἐτύχαινε κανένα φίλος καὶ τῶτσουζαν, καὶ ἂν καὶ δὲν ἐμεθοῦσε, πάντα ὅμως ἐβγαινε ἀπὸ τὸ καπηλειὸ στὸ κέφι, κ' ἔλεγε κ' ἔκανε ἄλλα τῶν ἄλλων. Τώρα ὅλα αὐτὰ τὰ ἄφησε. Κάθεται ἀπὸ τὸ πρῶν στὴ δουλειά ὡς τὸ βράδυ, ξεκρεμᾷ τὴ λάμπα ἀπὸ τὸ κρρακι, τὴ βάζει στὸ τραπέζι, πιανει ἀπὸ τὸ ράφι τὸ βιβλίον, τ' ἀνοίγει, καὶ κάθεται στὸ διάβασμα. Καὶ ὅσο περισσότερο διαβάσει, τόσο αἰσθάνεται ἀνακούφισι στὴν καρδιά του.

"Ἦτονε ἡ ὥρα περασμένη, πού διαβάσε μιὰ φορὰ ὁ Μαρτίνος. Ἐδιάβαζε τὸ Εὐαγγέλιον τοῦ κατὰ Μάρκον καὶ ἐφθασεν εἰς τὸ 7ον κεφάλαιον εἰς τὸν 44ον στίχον πού λέγει:

«Καὶ ἀποταθεὶς πρὸς τὴν γυναῖκα εἶπεν εἰς τὸν Σίμονα: «Βλέπεις αὐτὴν τὴν γυναῖκα; Ἐγὼ ἦλθα εἰς τὸ σπίτι σου καὶ σὺ νερό δὲν μοῦ ἔδωσες νὰ πλύνω τὰ πόδια μου· αὐτὴ ὅμως μὲ τὰ δάκρυά της μοῦ ἔπλυνε τὰ πόδια καὶ μὲ τὰ μαλλιά της κεφαλῆς της μοῦ τὰ ἐσφόγγισε. Ἐγὼ ἦλθα καὶ αὐτὴ δὲν παύει νὰ μοῦ φιλῇ τὰ πόδια. Σὺ τὸ κεφάλι μου δὲν ἄλειψες μὲ λάδι, αὐτὴ μοῦ ἄλειψε τὰ πόδια μὲ μύρον». Ἐδιάβασε ὁ Μαρτίνος τοὺς στίχους αὐτοὺς καὶ συλλογίζεται: «Νερό δὲν ἔδωσες νὰ πλύνω τὰ πόδια μου, φιλήματα δὲν ἔδωσες, τὴν κεφαλὴ μου δὲν ἄλειψες μὲ λάδι»...

Καὶ ἔβγαλε τὰ γυαλιὰ του ὁ Ἀβδέιτζ

καὶ τὰ ἀπόθεσε ἀπάνω στὸ βιβλίον, ἀκούμπησε στὸν ἄγγωνά του καὶ ἐσυλλογίζετο.

— Φαίνεται πῶς κ' ἐγὼ τέτοιος φαρμακὸς ἦμουνα. Κ' ἐγὼ μόνο γιὰ τὸν ἑαυτό μου φρόντιζα. Νὰ μὴ μοῦ λείψῃ τὸ τσαϊ, ἢ ζεστασά, τὸ καλὸ φαί, μὰ γιὰ τὴ φιλοξενία οὔτε ἔνοιμα εἶχα. Καὶ ὁ ξένος ποῖός εἶνε; Ὁ ἴδιος ὁ Θεός. Ἄν ἐρχόντανε 'ς ἐμένα ἔτσι θάκανα;

Κ' ἐγείρε ἀπάνω 'ς τὰ δύο του χέρια ὁ Ἀβδέιτζ καὶ δὲν ἐνοιωσε πῶς ἀπεκοιμήθη.

— Μαρτίνε! ἄκουσε 'σάν νὰ τοῦ εἶπε κανεὶς εἰς τ' αὐτί.

Ἐπεταχθήκε ὁ Μαρτίνος ἀπὸ τὸν ὕπνο:

— Ποῖός εἶνε;

Ἐστράφηκε, ἐκύτταξε στὴ θύρα, κανεὶς. Ἀκροάσθηκε πάλι. Ἐξάφνα ἀκούει καθαρά, καθαρά:

— Μαρτίνε, Μαρτίνε! Κύτταξε αὐριο στὸ δρόμο, θὰ ἔλθω.

Συνέφερε ὁ Μαρτίνος, ἐσηκώθη ἀπὸ τὴν καρέγλα καὶ ἀρχησε νὰ τρίβῃ τὰ μμάτια του. Δὲν ἤξευρε κ' ὁ ἴδιος ἂν ζυπνητὸς ἢ κοιμισμένος ἀκουσε αὐτὰ τὰ λόγια. Ἐστρεψε τὸ φυτίλι τῆς λάμπας καὶ ἔπεσε νὰ κοιμηθῇ.

Τὴν αὐγὴ σηκώθηκε ὁ Ἀβδέιτζ, ἔκαμε τὴν προσευχή του, ἀναψε τὴ θερμάστρα, ἔστησε τὴ σοῦπά του, ἀναψε τὸ σαμοθᾶρι γιὰ τὸ τσαϊ, ἐφόρεσε τὴν ποδιά του, ἔκατσε κοντὰ στὸ παράθυρο κ' ἐπικισε τὴ δουλειά του. Κάθεται ὁ Ἀβδέιτζ, ἐργάζεται καὶ ὅλο τὰ χθεβραδυνὰ συλλογίζεται, ἂν ὠνειρεύθηκε ἢ πραγματικῶς ἀκουσε ἐκείνη τὴ φωνή.

Κάθεται ὁ Μαρτίνος στὸ παράθυρο καὶ περιεσσότερο κυττάζει στὸ παράθυρο παρὰ πού δουλεῖ: βλέπει κανένα διαβάτη μὲ ἄγνωστα ὑποδήματα· σκύβει, παρατηρεῖ ἀπὸ τὸ παράθυρο γιὰ νὰ ἰδῇ ὅχι μόνο τὰ πόδια ἀλλὰ καὶ τὸ πρόσωπό του. Ἐπέρασε ἓνας θυρωρὸς μὲ καινούρια κετσεδένια ὑποδήματα, ἐπέρασε ἓνας νεροκουβαλητής, ἔπειτα ἐξέγυσε στὸ παράθυρο ἓνας γέρος στρατιώτης τῆς ἐποχῆς τοῦ αὐτοκράτορος Νικολάου, πού φοροῦσε παλὰ κατσεδένια ποδήματα καὶ κρατοῦσε ἓνα φτυάρι στὰ χέρια. Ἀπὸ τὰ ποδήματα τὸν ἐγνώρισε ὁ Ἀβδέιτζ.

[Ἐπεται συνέχεια].

Μετάφρασις ἐκ τοῦ ρωσικοῦ ὑπὸ
ΑΓΑΘΟΚΛΕΟΥΣ Γ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ

ΜΑΡΚΕΛΙΝΑ

Μυθιστορία ΙΟΥΛΙΟΥ ΜΑΡΥ

ΜΕΡΟΣ ΤΡΙΤΟΝ

[Συνέχεια]

— Ὁ πατήρ του;... Ἐκεῖνος ὅστις κατεχράσθη τῆς νεότητός σου... νομίζω σε πλουσίαν... καὶ σ' ἐγκατέλιπε κατόπιν ἀτιμασθεῖσαν... ὅτε σὲ εὖρε πτωχὴν, πῶς εἶνε;

— Θεέ μου, πρὸς τί μ' ἐρωτᾷς! Τί θέλεις νὰ τὸ μάθῃς;

— Ζῆ ἀκόμη;

— Ἄγνω.

— Ὅχι, τὸ γνωρίζεις, διότι ἂν ἀπέθνησκε δὲν θὰ ἐδίσταζες νὰ μοὶ τὸν ὀνόμαζες... Τὸ ὄνομά του Μαρκελίνα, μοὶ ἀναγκασθῆ... Πρέπει νὰ τὸν τιμωρήσω τὸν ἄτιμον...

— Ἄ! ἰδοὺ ὅ,τι ἐφοβούμην!... εἶπεν ἔξαλλος ἐκείνη.

— Τὸ ὄνομά του Μαρκελίνα, σοὶ τὸ διατάττω...

— Ἐσο δὲ αὐτὸν ἐπιεικῆς, Πέτρε, ἀφού μὲ συγχωρεῖς...

— Ἄν ἐπικαλεῖσαι δι' αὐτὸν συγγνώμην, σημειῶν ὅτι τὸν ἀγαπᾷς, ὅτι φοβεῖσαι διὰ τὴν ζωὴν του...

— Τὸν ἀγαπᾷ, ἐγὼ! εἶπεν ἐκείνη μετὰ κρρυγῆς φρίκης...

— Ἀφού ζητεῖς νὰ τὸν ὑπερασπίσῃς! — Φοβούμαι διὰ σέ.

— Μὴ μοὶ κάμνης ταιαύτην ὕβριν.

— Καλὰ, δὲν θέλω νὰ σοὶ ἀπομείνῃ ἴχνος ἀμφιβολίας...

— Τὸ ὄνομά του;

— Θὰ σοὶ τὸ εἶπω... Εἶνε ὁ Ἰωάννης Δαγκέρ δὲ Μοριενβάλ...

— Ἐκεῖνος... Ἐκεῖνος... δὲν ψεύδεται;

— Εἰς τὴν ζωὴν τῶν δύο μου τέκνων, σοὶ τὸ ὀρκίζομαι!

— Τὸν ἄτιμον... θὰ τὸν φονεύσω!

— Ὁ Θεὸς νὰ μὰς φυλακτῇ!

— Ἄλλ' ἄς φροντίσωμεν περὶ σοῦ ἐν πρώτοις. Ὁ Γεράρδος εἶνε ὁ υἱός σου. Ἡ κόρη σου εἶνε λοιπὸν ἡ Σοφία, ἡ θελκτικὴ ἐκείνη νέα τὴν ὅποιαν εἶχον ἴδε εἰς τὴν ἔπαυλιν λὰ Νοβίς...

— Ναί... καὶ σοὶ ἀνήκει διττῶς, ἀφού πρὸ εικοσαετίας τὴν εἶχες σώσει...

— Ἐγὼντι, θὰ τὴν ἀγαπᾷ λοιπὸν διπλασίως.

— Ἀγαπᾷ τὸν Ροβέρτον Βαλόν. Ἐξ ἐνός ἡδυνάτου νὰ ἐπιτρέψω τὴν πραγμάτωσιν αὐτοῦ τοῦ γάμου, ἀφού ἀπῆρτετο ἡ συναίνεσίς σου, ἐξ ἄλλου ὁ κ. Βαλόν οὐδέποτε θὰ ἔστεργεν ὅπως ὁ υἱός του συζευθῆ τὴν κόρην μου χωρὶς νὰ γίνῃ γνώστης τοῦ μυστηρίου τοῦ παρελθόντος μου. Τὸ πρόσκομμα αὐτό, Πέτρε εἰς σέ ἀπόκειται νὰ τὸ ἀποβάλλῃς ἐκ μέσου.

— Καὶ θὰ τὸ πράξω, ἔσο βεβαία. Ὁ Βαλόν εἶνε ἔτοιμος νὰ παρασχῇ τὴν συναίνεσίν του. Ὅταν μάθῃ τὰ πάντα, δὲν θὰ εἶχῃ πλέον λόγον νὰ ἀναβάλλῃ τὸν γάμον.

— Τότε, ἰδὲ τὸν παρευθῆς, ὅσον τὸ δυνατὸν ταχύτερον. Τὰ δύο παιδιὰ εὐρίσκονται ἐν ἀπελπισίᾳ... Ἀρκετὰ ὑπέφεραν... Καὶ εὐχαριστῶ, Πέτρε, διὰ τὴν τόσῃ σου ἀγαθότητα καὶ γενναιοψυχίαν.

Καὶ ὁ Βωφόρτ, ἐμπλεὲς χαρᾶς, ἐπανελάμβανεν.

— Ἐχω κόρην... θ' ἀσπαθῶ τὴν κόρην μου.

Ἐπειράθη νὰ κατευνάσῃ τὴν χαρὰν του. Ὁ πυρετὸς τῶ ἐπαρφύρου τὸ πρόσωπον.

— Ὅσον τάχιον, Μαρκελίνα, ναί... σήμερον εὐθὺς θὰ ἴδω τὸν Βαλόν. Εὐρίσκεται ἀκριβῶς εἰς Κρέιλ. Τὸν εἶχον συναντήσῃ τὸ πρῶν εἰς τοῦ κ. Παβλαγκέ. Θὰ δειπνήσῃ εἰς τοῦ συμβολαιογράφου, ὅπως καὶ ἐγὼ. Θὰ λάβω καιρὸν νὰ τῷ ὁμιλήσω πρὸ τοῦ δείπνου ἢ μετὰ. Ἄν δὲν παρουσιασθῇ περίστασις, θὰ τὴν προκλήσω καὶ, ἐν ἀνάγκῃ, ἀπόψε

θὰ συνοδεύσω τὸν Βαλὸν μέχρι τῆς ἐπαυλειῶς του λὰ Νεβίς.

— Καὶ θὰ μὲ καταστήσης εὐθὺς ἐνήμερον τῆς ἀπαντήσεώς σου ;

— Ἄνευ ἀναβολῆς. Τώρα θέλω ὅσον τὸ ταχύτερον νὰ ἴδω τὴν κόρην μου. Ὅδηγησόν με παρ' αὐτῆς...

— Τί θὰ τῆ εἶπες ; Ἐσκέφθης ;... Θέλεις λοιπὸν νὰ ἐρυθριάσῃ διὰ τὴν μητέρα της ;... Ἐλθέ ὅταν θὰ φέρῃς τὴν εἰδήσιν τοῦ μετὰ τοῦ Ροβέρτου γαμου της . . . Ἐν τῷ μεταξύ θὰ τὴν προίδεασω . . . Καὶ θὰ ἐπιτύχω δι' ἐμὲ τὴν συγγνώμην καὶ αὐτῆς, καὶ τοῦ υἱοῦ μου.

— Τὰ τέκνα σου δὲν εἶνε οἱ κριταὶ σου, οὐδὲν ἔχουσιν ἕνα σοὶ συγχωρήσασαι, δὲν ἔχουν ἢ νὰ σπογγίσωσι τὰ δάκρυά σου, ἀλλ' ὅ,τι λέγεις εἶνε ὁρθόν. Καλλίον νὰ ἦνε προκατελλημένη ἡ Σοφία. Ἐγὼ θὰ εὐρω τὸν κ. Βαλὸν εἰς τοῦ κ. Παρλαγκέ...

Ἡ Μαρκελίνα ἐγονυπέτησεν ἐκ νέου πρὸ τοῦ συζύγου της.

— Πέτρε, εἶπε, συγγνώμην διὰ τὸ κακὸν τὸ ὅποιον σοὶ προξένησα... συγγνώμην ἀντὶ νὰ μὲ ἀπωθῆς, μὲ ἐγκολπούσαι . . . δίκαιον ἔχεις, διότι πολὺ ὑπέφερα . . . Ἰδὲ πῶς ἡ κόμη μου ἐλευκάνθη... Πῶς ἔχω καταβληθῆ . . . Εἶμαι ἐν τούτοις ἐν τῇ ἀκμῇ τῆς ἡλικίας . . . Ἡ λύπη τόσον μ' ἔχει ἀλλοιώσει ὥστε δὲν μὲ ἀνεγνώρισες... Συγγνώμην, Πέτρε, συγγνώμην...

Ἡσπάσθη τὰς χεῖρας τοῦ Βωφόρτ, ὅς ἔβρεξε διὰ τῶν δακρύων της.

Ἐκεῖνος τὴν ἀνήγειρε, συγκεκινημένος ἐκ τῆς φωνῆς της, ἐν ἣ ἀνεύρισκε τὸν τόνον τῆς φωνῆς τῆς πάλαι Μαρκελίνας.

— Ἀργότερον, Μαρκελίνα, ναί, νομίζω ὅτι θὰ σὲ συγχωρήσω, ἀλλ' ἀργότερον, ἀφοῦ ἐπανίδω τὴν κόρην μου... ὅταν περιπτυχθῶ τὸν θησαυρὸν αὐτὸν τὸν ὅποιον τόσον καλῶς μοὶ διεφύλαξες, ὅταν ἴδω τὰς ἀρετάς της, τότε δὲν ἔχω πλέον ἢ νὰ σὲ συγχωρήσω, Μαρκελίνα.

Ἐκεῖνη ἀνηγέρθη, ἐσπόγγισε τοὺς ὀφθαλμούς της.

— Θὰ περιμένω, εἶπεν. Ὑγίαινε... Ἐντάμωσιν...

— Ἐντάμωσιν, Μαρκελίνα.

— Ἐξῆλλε βραδέως, μὲ τοὺς ὀφθαλμούς ἐρυθροῦς ἐκ τῶν δακρύων.

Τόσον ἦτο καταβεβλημένη ἐκ τῆς συγκινήσεώς της, ὥστε δὲν εἶδεν ἄνθρωπον κερυμμένον ὀπισθεν τῶν παρετασμάτων τῆς αἰθούσης τῆς συνεχομένης πρὸς τὸ γραφεῖον τοῦ Βωφόρτ.

Ὅτε διέβη τὴν αἴθουσαν, ἐν τούτοις, ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἐκλίνε τὴν κεφαλὴν, ἀπλήστως.

— Μαρκελίνα Μοντεσκούρ... ἐψιθύρισεν. . . ἐκεῖνη ἦτο ! Καὶ ὁ ἰατρός Γεράρδος εἶνε υἱὸς μου... Ὅποια ἀποκάλυψις !...

Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἦτο ὁ Δαγκιέρ.

Ὅτε ἡ Μαρκελίνα ἀπεμακρύνθη, ἐξῆλλε τῆς κρύπτῃς του, τὴν αὐτὴν στιγμὴν καθ' ἣν ὁ Βωφόρτ ἐγκαταλείπων τὸ γραφεῖον εἰσῆρχετο εἰς τὴν αἴθουσαν.

Οἱ δύο ἄνδρες εὐρέθησαν ἀντιμέτωποι ἄλλήλων.

Προσέβλεψαν ἀλλήλους ἐπὶ μακρὸν σιωπηλῶς.

Τὰ χεῖλη των ἔτρεμον, ὁ Δαγκιέρ προσεπάθει νὰ δεῖξῃ εὐστάθειαν, μεθ' ὅλην τὴν ταραχὴν του.

Ὁ Βωφόρτ ἔρρηξε τὴν σιγὴν.

— Εἶδες αὐτὴν τὴν γυναῖκα, ἥτις πρὸ μικροῦ ἐξῆλθεν ; εἶπε γαλήνιος πλὴν μὲ φωνὴν ὑπόκωφον.

— Ὅχι.

— Ψεύδουσαι. Ἀδύνατον ποσῶς νὰ μὴ τὴν συνήνησας. Καί, ἂν ψεύδουσαι, ἢ θὰ τὴν ἀνεγνώρισας, ἢ ἤκουσας τὴν μετ' αὐτῆς συνδιάλεξίν μου...

— Μὲ νομίζεις ἱκανὸν νὰ κρυφακοῦς εἰς τὰς θύρας ;.. Εἶσαι τρελλός... Τί συμφέρον εἶχον ;

— Ἡ γυνὴ αὐτῆ, Δαγκιέρ, εἶνε ἡ Μαρκελίνα Μοντεσκούρ, ἡ σύζυγός μου.

— Ἄ ! τὴν ἀνεῦρες τέλος ;... τόσον τὸ καλλίτερον.

— Ἡ γυνὴ αὐτῆ εἶνε ἡ ἀρχαία σου ἐρωμένη.

— Ἀστείζουσαι, ὑποθέτω ;

— Ἄθλιε, τολμᾶς λοιπὸν νὰ τὸ ἀρνήσῃ... εἶπεν ὁ Βωφόρτ ἀνασειὼν αὐτῷ τὸν βραχίονα.

Ὁ Δαγκιέρ, καίτοι κατὰ πολὺ ἰσχυρότερος τοῦ Βωφόρτ, δὲν ἐσκέφθη ποσῶς νὰ τὸν ἀποκρούσῃ.

— Ἐννοεῖς, βέβαια, ὅτι ὁ εἰς ἐκ τῶν δύο μας πρέπει νὰ λείψῃ... θὰ κτυπηθῶμεν αὔριον... ἀλλὰ μέχρις οὗ θανατωθῆ ὁ εἰς ἐξ ἡμῶν... Ὅθ' ἴδω ἂν θὰ φανῆς πρὸ τοῦ πιστολίου μου γενναῖος τόσον, ὅσον ἐφάνης πρὸ ἐνὸς παιδιοῦ ἀθῶου καὶ ἀνυπερασπίστου.

Καὶ τὸν ἀφῆκε, ριπτῶν αὐτῷ βλέμμα πλῆρες περιφρονησεως.

Ὁ Δαγκιέρ ἔστη πρὸς στιγμὴν ἀκίνητος.

Εἶτα ἐμειδίασεν ἀπαισιῶς.

— ὦ ! αὔριον, αὔριον, εἶπε, πολὺ ἀργὰ εἶνε, τίς οἶδε τί θὰ συμβῆ ἕως αὔριον ;

Εἰσῆλθεν εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ Βωφόρτ, ἔτριψε τριγύρω βλέμμα καὶ ἀκόπως ἀνεῦρεν ὅ,τι ἐζῆτει.

Ἐπὶ τινος ἐπίπλου ἐκαίτο περίστροφον ἐν τῇ θήκῃ του, τὸ περίστροφον τοῦ Βωφόρτ.

Τὸ ἔλαβεν, ἐβεβαιώθη ὅτι ἦτο πλῆρες καὶ τὸ ἔκρυψεν εἰς τὸ θυλάκιον τοῦ ἐπενδύτου του.

Β'

Ὁ Βωφόρτ, ἐλεύθερος τὸ πνεῦμα, πλήρης φαιδρότητος, μεθ' ὅλην τὴν προσεχῆ μονομαχίαν του, ἐξῆλλε καὶ ἔσπευσε νὰ μεταβῆ εἰς τοῦ κ. Παρλαγκέ.

Ἐβιάζετο νὰ ἴδῃ τὸν Βαλόν, νὰ τῷ ἀφηγηθῆ τὰ τοῦ βίου του, τοῦ ἰδικοῦ του ἐν πρώτοις, ἕνα προλειάνη τὴν ὁδόν.

Ἐδίδουν εἰς τὰς ἐξ εἰς τοῦ συμβολαιογράφου.

Ὁ Βαλὸν προσῆλθεν εἰς τὰς ἐξ ἀκριβῶς.

Ὁ Βωφόρτ τὸν ἀνέμενε μετὰ ζωηρῆς ἀνυπομονησίας.

Ὅτε τὸν εἶδεν εἰσερχόμενον, ἐπωφελομένου ἐκ τοῦ ὅτι ἦσαν μόνοι, — διότι ὁ κ. Παρλαγκέ συνέταπτεν ἐν τῷ γραφείῳ του συμβόλιον γάμων, — τῷ εἶπε.

— Κύριε Βαλόν, ὅς βλέπω τεθλιμμένον διὰ τὴν προσεχῆ ἀναχώρησιν τοῦ Ροβέρτου.

— Τῷ ὄντι, ἡ ἀναχώρησις αὐτῆ καιρῶς μὲ λυπεῖ, τὸ ὁμολογῶ.

— Ἄν ἡμποδίζον τὸν υἱὸν σας τοῦ νὰ ἐγκαταλίπῃ τὴν Γαλλίαν ;

— Σεῖς ! ἀδύνατον. Ὅσας καὶ ἂν τῷ ἔδωκα συμβουλίας, τίποτε δὲν ἠθέλησε ν' ἀκούσῃ. Πῶς εἶνε λοιπὸν δυνατὸν νὰ ἐπιτύχητε εἰς ὅ,τι ἐγὼ ἀπέτυχα.

— Τίς οἶδεν ;

— Ἐξηγήθητε, κύριε Βωφόρτ.

— Ὁ υἱὸς σας φεύγει διότι θέλει νὰ συζευθῆ τὴν κόρην τῆς Μαρκελίνας.

— Καὶ διότι ἡ κυρία Δαγκιῶν δὲν θέλει.

— Ὑπάρχουσι προσκόμματα εἰς αὐτὸν τὸν γάμον ;

— Προσκόμματα δύο εἰδῶν, τὰ μὲν προερχόμενα ἐκ τῆς ἐναντιώσεως τῆς Μαρκελίνας, τὰ δὲ ἐκ τοῦ μυστηρίου τοῦ παρελθόντος της. — μυστηρίου τὸ ὅποιον πολὺ ἐπεθύμουν νὰ διαλευκάνω.

— Τὸ πρῶτον πρόσκομμα δὲν ὑπάρχει πλέον.

— Τί λέγετε ; ἡ κυρία Δαγκιῶν συναίνει ;...

— Εἰς τὸν γάμον τοῦ Ροβέρτου μετὰ τῆς Σοφίας, πληρέστατα.

— Καὶ σεῖς ἐπετύχητε τὴν συναίνεσιν αὐτῆν ;

— Ὅχι, μόνη της συνήνεσεν.

— Ἀλλὰ τὸ ἄλλο πρόσκομμα ;

— Τὸ μυστήριον τοῦ παρελθόντος αὐτῆς τῆς ἀτυχῆς γυναικός ;

— Ἀκριβῶς.

— Λοιπὸν ! θὰ τὸ διαλευκάνω ἐγὼ.

— Σεῖς !

— Βεβαίως. Καὶ πρὸς μεγάλην σας εὐχρηστίσιν, μαθετε ὅτι τρέφω ἐλπίδας.

— Εἰσθε λοιπὸν μάγος ;

— Ἴσως.

Ἡκεῖσθη ὁ συμβολαιογράφος ἐξερχόμενος τοῦ γραφείου καὶ κατευθυνόμενος πρὸς τὴν αἴθουσαν.

Ὁ Βωφόρτ μόλις ἐπρόφθανε νὰ εἶπῃ ἔτι :

— Εἶνε μακροτατῆ ἱστορία, κύριε Βαλόν.

— Καὶ εἶμαι περιέργος νὰ τὴν μάθω.

— Αὔριον, ἀγαπάτε νὰ μοὶ δώσητε συνέντευξιν ;

— Διατί αὔριον ; Πρὸς τί ἡ ἀργοπορία μιᾶς ἡμέρας ; Βιάζομαι ὅταν πρόκειται περὶ τῆς εὐτυχίας τοῦ υἱοῦ μου.

— Τί ποιητέον ;

— Ἀπλούστατον τὸ πρᾶγμα. Συνοδεύσατέ με ἀπόψε εἰς τὴν ἐπαυλίν μου. Καθ' ὅδον θὰ ἔχωμεν καιρὸν νὰ συνομιλῶμεν ἀνέτως. Θὰ μὲ συνδράμητε ἂν κάμωμεν κακὴν τινα συνάντησιν... διότι μὴ λησμονῶμεν ὅτι φέρω ἐπάνω μου 450,000 φράγκων εἰς τραπέζογραμμάτια... Αὔριον διέρχεσθε τὴν ἡμέραν εἰς τὴν ἐπαυλίν καὶ διασκεδάζομεν ἐκεῖ κυνηγούντες εἰς τὸ δάσος.

— Καλὰ ! δέχομαι διότι ἐπείγομαι τὰ πάντα νὰ σας εἶπω.

— Καὶ ἐγὼ ἐπείγομαι τὰ πάντα νὰ μάθω.

Ὁ κ. Παρλαγκέ εἰσῆλθεν. Ἐσίγησαν.

Ὅλιγα μετ' ἔπειτα λεπτὰ παρεκάθησαν εἰς τὴν τράπεζαν.

Ἐν τῷ μεταξύ ὁ Βωφόρτ, ἐν τῷ γραφείῳ τοῦ συμβολαιογράφου, ἔλαβε καιρὸν ὅπως γραφῆ πρὸς τὴν Μαρκελίαν ἐπιστολήν, τὴν ὁποίαν ἐκλείσεν ἐντὸς φακέλλου καὶ ἀπέστειλεν :

« Ἐλπίζε ».

Δὲν ὑπῆρχιν εἰμὴ ἡ μία καὶ μόνη λέξις αὕτη.

Ἡ ἐπιστολὴ δὲν ἔφερον ὑπογραφήν, ἀλλὰ τοῦτο ἤρκει διὰ τὴν Μαρκελίαν.

Ἐπέδειξε τὴν ἐπιστολήν πρὸς τὴν Σοφίαν.

— Περὶ σοῦ πρόκειται, κόρη μου... Ἐκρως! Πλειότερόν τι ἀδυνατῶ νὰ σοὶ εἶπω, ἀλλ' αὔριον, ἀναμφιβόλως, θὰ μάθης τὰ πάντα!...

Ὁ Βαλὸν εἶχε τὸν ἵππον του εἰς τὸν σταυλὸν τοῦ κ. Παρλεγκέ.

Περὶ τὴν ἐνάτην τῆς ἐσπέρας ἐζεύχθη ὁ ἵππος εἰς τὸ ἀμάξιον.

Ἦτο ὁ γνωστός ἡμῖν μικρὸς δίφρος δι' οὗ εἶδομεν τὸν Ροβέρτον ἐρχόμενον τὸ πρῶτον πρὸς ἀναζήτησιν τοῦ ἱατροῦ Γεράρδου.

Ἀνεχώρησαν πάραυτα.

— Ἐμπρός, εἶπεν ὁ ἐργοστασιάρχης, διηγηθῆτέ μου ὅλην αὐτὴν τὴν ἱστορίαν.

— Θὰ ἀφηγηθῶ ἄνευ περιστροφῶν, κύριε Βαλόν. Ἠθέλητε τὸ πάλαι νὰ συζητήθητε τὴν Μαρκελίαν.

— Οἱ καιροὶ ἐκείνοι ἐπέρασαν τώρα.

— Δὲν τὴν συνεζεύχθητε, διατί;

— Διότι ἀπεποιήθη, διάβολε.

— Καὶ γνωρίζετε διατί ἀπεποιήθη;

— Μὰ τὴν πίστιν μου ὄχι, ποτὲ δὲν ἦμ πορέσα νὰ τὸ μαντεύσω.

Ἡ Μαρκελίνα ἦτο ὕπανδρος.

Ὁ ἀρχαῖος ἐργοστασιάρχης ἐποίησε ἀπότομον κίνησιν ὁ ἵππος πτοηθεὶς ἔστη, ἀλλ' ἔλαθεν ἰσχυρὰν μαστίγωσιν.

— Εἶσθε βέβαιος περὶ τούτου;

— Ναί.

— Καὶ γνωρίζετε τὸν κ. Λαγκών;

— Ὁ κ. Λαγκών δὲν ὑφίσταται.

— Εἰς τὰ αἰνίγματα δὲν εἶμαι τόσοσ ἐπιδέξιος.

— Δὲν εἶνε ποσῶς αἰνίγμα. Λέγω ὅτι ὁ κ. Λαγκών δὲν ὑφίσταται, διότι ἡ Μαρκελίνα ἔφερε ψευδὲς ὄνομα...

— Καὶ τὸ ἀληθὲς ὄνομα τὸ γνωρίζετε, κατὰ τύχην;

— Ναί.

— Εἰπέτε το λοιπόν, εἰπέτε το... στέκομαι στ' ἀγκάθια.

Ὁ δίφρος διέβαινε τὴν περὶ τὸ Κρέιλ ἐξοχήν καί, μετ' ὅλην τὴν ἐπερχομένην νυκτερινὴν σκοτίαν, διεκρίνετο ἡ γραμμὴ τοῦ δάσους, ἀποσπασμένη μελανὴ εἰς τινὰ ἀπόστασιν.

Ὁ σύζυγος τῆς Μαρκελίνας καλεῖται Πέτρος Βωφόρτ.

Τὴν φορὰν αὐτὴν, ἡ νευρικὴ κίνησις τοῦ Βαλόν τόσοσ ὑπῆρξεν ἀπότομος, ὥστε οἱ χαλινοὶ τοὺς ὁποίους ἀνέσυρεν ἕκαμον τὸν ἵππον νὰ ὀπισθοδρομήσῃ.

— Σεῖς! εἶπε διὰ φωνῆς πνιγομένης, σεῖς!!

— Καὶ προλαμβάνω εὐθὺς τὴν παρατήρησιν σας. Θὰ μοὶ ἀντιτάξητε διατί περιέμενα ὡς σήμερον ὅπως σας καταστήσω γνωστὰ αὐτὰ ὅλα.

— Μὰ τὴν πίστιν μου, ναί, τὸ ὁμολογῶ.

— Διότι ἠγνόουν ὅτι ἡ Μαρκελίνα Λαγκών ἦτο ἡ σύζυγός μου...

Ὁ Βαλόν τὸν ἐθεώρησε δι' ὕψους ἀπορῶντος.

Προφανῶς ἤρχισε νὰ πιστεύῃ ὅτι ὁ φίλος του δὲν εἶχε σφίξας τὰς φρένας.

Ὁ Βωφόρτ τὸ ἠννόησεν. Ἐμειδίασε καὶ ἔσεισε τὴν κεφαλὴν.

— Δὲν εἶμαι παράφρων, εἶπε... Δύνασθε νὰ μὲ πιστεύσητε κατὰ γράμμα... ἀλλὰ τὸ ἐννοῶ ὅτι πᾶν ὅτι σας εἶπον, ἀπαιτεῖ ἐξηγήσεις, καὶ θὰ σας τὰς δώσω...

Ὁ δίφρος εἰσῆλθεν ἐν τῷ δάσει.

Εἰς τὴν πεδιάδα, πρὸ μιᾶς στιγμῆς, βαθεῖα ἐπεκράτει σιγὴ, ἐν μέσῳ τῆς ὁποίας ἠκούοντο ἐν τούτοις ἔτι κατὰ καιροὺς ὁ μεμακρυσμένος ρόγγος ἐργοστασίου τινος, οἱ κώδωνες ἀγέλης βῶν, αἱ ὑλακαὶ κυνός.

Ἄλλ' ἐδῶ, ἐν τῷ δάσει, ἡ σιγὴ ἦτο ἀπόλυτος.

Ἡ σελήνη ἐφαίνετο ἐτι ἀλλὰ κατὰ τόπους μόνον, ὅσας κὶς ἠδύνατο νὰ διαπερᾶ τὰ φυλλώματα τῶν δένδρων.

Ἡ σελήνη ἀνέτελλεν. Ὁ οὐρανὸς ἦτο βαθυκύανος. Τὰ σκότῃ δὲν ἦσαν πλέον βηθεῖα ὡς πρὶν. Ἡ ἀτμόσφαιρα ἦτο γλυκεῖα. Ἦτο μία τῶν ὀραιοτέρων νυκτῶν τοῦ Σεπτεμβρίου.

Ἄλλως, αἱ κορυφαὶ μόναι τῶν δένδρων ἐφωτίζοντο καὶ ἡ δὸς ἀπέμενε βεβουλισμένη ἐν τῇ σκοτίᾳ.

Ὁ Βαλόν ἤρχισε νὰ λέγῃ γελῶν.

— Ἄν μ' ἐγνωρίζον ὅτι ἔχω μαζὺ μου 450 χιλιάδας, θὰ ἐπενοῦσα ἴσως ἐδῶ τὴν ὄρκα μου ὄχι τόσοσ εὐχαρίστα.

Ἐφθανον, τὴν αὐτὴν ἐκείνην στιγμὴν, εἰς μέρος τοῦ δάσους καλούμενον τὸ Ἔλος τῶν Ἐλάφων.

Ἐπάρχουσιν ἐκεῖ τεσσαράκοντα ἢ πενήκοντα ἐκτάρια πυκνῶν θάμνων ἐν μέσῳ τῶν ὑποἰον ἐκτείνονται τὰ λιμνάζοντα ὕδατα ἔλους ὅπου ἀνὰ πᾶσαν νύκτα προσέρχονται καὶ κατευνάζουσι τὴν διψαντων τὰ ζῶα τοῦ δάσους.

Αἱ ἀμυδάεις του ὄχθαι φέρουσι τὰ ἔχνη τῶν ποδῶν διαφόρων ζῶων καὶ πρὸ πάντων ἐλάφων.

Ἐκεῖ πολλάκις, τὰς σεληνοφεγγεῖς νύκτας, ἀκούεται ἐκτυροσκοροτοῦν τὸ ὄπλον τοῦ λαθροθήρα.

Καὶ τὴν ἐπαύριον, εἰς τι ὕψωπωλεῖον τοῦ Κρέιλ ἢ τοῦ Σαντιλλῦ ἀνήρτηται πρὸς πώλησις εὐγενέσις τι ζῶων μετὴν γλώσσαν μεταξὺ τῶν ὀδόντων.

Τὰ πυκνὰ ἐν τῷ μέρει τούτῳ δένδρα καθιπτῶσι δυσκόλον τὴν ἐκείθεν διάβασιν.

Μεγάλαι κανονικαὶ δίοδοι τέμνουσι τὸ μέρος τοῦτο ὡς πολλὰ ἄλλα μέρη τοῦ δάσους τῆς Ἀλλάτης.

Ἡ δὸς ἦν ἠκολούθει ὁ Βαλόν ἦτο ἠνεωγμένη.

Ἐπῆρχεν ἐκεῖ που ἀμυμωρυχεῖον, ἐν χορῆσιν ἀπό τινος, καὶ τὰ ἐκείθεν προμηθεύμενα ἄμμον φορτηγὰ ἀμάξια εἶχον χαράξει ἐπὶ τῆς ὁδοῦ αὐλακὰς βαθεῖας.

Ὁ δίφρος τοῦ ἐργοστασιάρχου ἔβαινε λοιπὸν ἄργα.

Δις ἢ τρις ἐπανειλημμένως, κατὰ τὰ βραχέα διαστήματα καθ' ἃ διέκοπτον τὴν ὁμιλίαν των οἱ δύο ἄνδρες, ὁ Βωφόρτ, ὅστις

εἶχε λεπτὴν τὴν ἀκοήν, ἐστήριξε τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ βραχίονος τοῦ Βωφόρτ.

— Ἀκούετε! εἶπε ταπεινῇ τῇ φωνῇ.

Ὁ ἕτερος ἔτεινε τὸ οὖς.

— Τίποτε δὲν ἀκούω.

— Ἦκουσα, ἐγώ, βήματα εἰς τοὺς θάμνους... εὐκρινέστατα, εἶμαι βέβαιος...

— Αὐτὸ δὲν πρέπει νὰ σας ἐκπλήττῃ, εἶπε γελῶν ὁ Βαλόν. Τὸ μέρος αὐτὸ συχνάζεται ἀπὸ ζῶα... Καμμία ἔλαφος... Αὔριον θὰ κάμωμε καλὸν κυνήγι.

— Ἀγνώω ἂν ἦναι ἀποτέλεσμα τῆς φαντασίας μου, ἀλλὰ μοὶ φαίνεται ὅτι ἤκουσα βήματα ἀνθρώπινα.

— Φαντασία, ὡς εἶπετε. Ὁμιλοῦμεν πρὸ μικροῦ περὶ κινδύνου. Αὐτὸ ἤρκεσε...

— Λάβετε ὑπωσῶήποτε τὰ προφυλακτικὰ σας μέτρα... Εἶσθε ὀπλισμένος;

— Ἐχω εἰς τὸ ἀμάξιον περιστροφον, ἐντὸς τῆς θήκης του.

— Δότε μοὶ τὰ ἡνία... ὀδηγῶ ἐγώ... Λάβετε τὸ περιστροφόν σας καὶ ἔχετε τὸ πρόχειρον.

Ὁ Βαλόν ἠκολούθησε τὴν δοθεῖσαν συμβουλήν, εἶτα ἀνέλαβε τὰ ἡνία.

Ἡ δὸς ἦτο ἐτι ἀνώμαλος, ὁ δίφρος ἔβηνε βραδείως πάντοτε.

Οἱ δύο συνοφοὶ ἀνέλαβον τὴν συνδιάλεξίν των.

— Ὅ,τι πρὸ μικροῦ μοὶ ἐλέγετε μ' ἐκπλήττει, κύριε Βωφόρτ. Αὐτὸ εἶνε σωστὸν μυθιστόρημα. Ἡ Μαρκελίνα Λαγκών σύζυγός σας! Αὐτὴ τὴν ὁποίαν γνωρίζω πρὸ εἰκοσιπέντε ἐτῶν. Τῇ ἀληθείᾳ ἐμάντευον πάντοτε μυστήριόν τι εἰς τὸν βίον της! Ὅσα κὶ ἐδοκίμασα νὰ τὴν ἐξετάσω, εἶδα ὅτι ἀνεκίνου παρελθὸν ἀλγεινόν.

— Πολὺ ἀλγεινόν, τῷ ὄντι, ἀφοῦ συνέτριψε δύο ὑπάρξεις τὴν ζωὴν.

— Λοιπόν, σας ἀκούω, κύριε Βωφόρτ. Κατὰ βάθος, δὲν ζητῶ, βλέπετε, εἰμὴ νὰ πεισθῶ. Τί ἄλλο ζητῶ ἐγώ, ἢ τὴν εὐτυχίαν τοῦ υἱοῦ μου... Καὶ ἀρκεῖ, εἰς ὅ,τι μοὶ λέγετε, νὰ μὴ ὑπάρχῃ ἀθέτησις τιμῆς...

— Ἦσυχάσατε... Ἀφοῦ μὲ ἀκούσητε... θὰ οἰκτεῖρτε τὴν Μαρκελίαν ἐκ βάθους καρδίας...

— Ἄ! καὶ σας!

— Νομίζω ὅτι καὶ ἐμὲ ἐπίσης...

Τότε ὁ Βωφόρτ ἀφηγήθη τὴν ἱστορίαν, ἀπὸ τῆς στιγμῆς καθ' ἣν συνήτησε τὴν Μαρκελίαν ἐν Ἐλβετίᾳ μέχρι τῆς ἐξαφάνισέως της.

Ὁ Βαλόν οὐδ' ἄπαξ τὸν διέκοψεν.

Ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἐθεώρει τὸν Βωφόρτ, οὔτινες ἡ φωνὴ ἔτρεμεν ἐφ' ὅσον ἡ ἀφήγησις του τῷ ἀνεκάλει τὰς μεμακρυσμένας τοῦ ἐρωτός του ἀναμνήσεις, καὶ ἔσειεν ἐλαφρῶς τὴν κεφαλὴν.

Προφανῶς, ἐσκέπετο :

— Καὶ ἐγὼ ὑπέφερα ἄλλοτε διὰ τὴν ἀκατάληπτον ἀρνησιν τῆς Μαρκελίνας... Ἄλλὰ τί ἦτο ἐκεῖνο ἀπέναντι τῶν βρασάνων αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου;

Καὶ ἔτεινε τὴν χεῖρα ὅπως θλίψῃ τὴν τοῦ Βωφόρτ.

Ὁ Πέτρος ἐφθανεν εἰς τὸ τέλος τῆς διηγήσεώς του... ὅτε αἴφνης ἐπαυσε ὁμιλῶν καὶ ἠνορθώθη ἐπὶ τοῦ δίφρου.

— Τὴν φορὰν αὐτήν, εἶπεν, εἶμαι βέβαιος ἤκουσα καὶ πάλιν...

— Κανένα ἔλαφι.

— Ὅχι. Ἄνθρωπος. Μᾶς παρακολουθοῦν. Προσέκοψεν εἰς τοὺς θάμνους καὶ ἔπασεν, ἐκεῖ ἐμπρός, ὀλίγα βήματα μακρὰν ἡμῶν !...

— Καλὰ, θὰ σηκωθῆ. Οἱ λαθροθῆραι πλεονάζουσι εἰς τὰ περίξ... Κάθε νύκτα ἐδῶ αὐτὸ γίνεται. . . Ὅπως δὴποτε, ὀδηγεῖτε σεῖς τὸ ἀμάξιον Ἐν τῷ μεταξύ ἐγὼ θὰ ἐπαγρυπνῶ, καὶ παρακαλῶ νὰ πιστεύσητε ὅτι θ' ἀνταπαντήσω, ἂν ἀκούσωμεν κανένα πυροβολισμόν. Διαχειρίζομαι καλὰ τὸ ρεβόλβερ μου καὶ εἶμαι ἀλάσθητος σκοπευτής. "Α ! . . .

Εἶχεν ἀνορθωθῆ.

Λάμψις διέβη τῶν θάμνων.

Πυροβολισμὸς ἠκούσθη, ὃν ἐπηκολούθησε δεύτερος προελθὼν ἀπὸ τοῦ Βαλόν, καὶ τοῦ τον τρίτος ἀπὸ τοῦ δάσους.

Τοῦτο συνέβη ἐν διαστήματι στιγμῆς . . .

— Βλέπετε, βλέπετε. ἔλεγεν ὁ Βωφόρτ.

Ὁ ἵππος συνεταράχθη καὶ ἐκλόνει τὸν δίφρον.

— Τοὺς ἀθλίους ! τοὺς ἀθλίους ! ἐτραύλισεν ὁ Βαλόν διὰ φωνῆς πνιγομένης... φέρων τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ στήθους του. . .

— Μὴ ἐκτυπήθητε ;...

Ὁ Βαλόν δὲν ἀπήντησεν εἰμὴ διὰ τινος γογγυσμοῦ.

Ἐκάθητο ἐπὶ τῆς θέσεώς του, ἀλλ' αἴφνης ἰδοὺ αὐτὸς κλονούμενος...

— Βοήθειαν, ἐφώνησε, βοήθειαν !... πνίγομαι, ἀποθνήσκω ! !

— Θεὲ μου !

— Βωφόρτ !... Βωφόρτ !...

Ὁ Πέτρος παρήτησε τὰ ἡνία.

Ὁ ἵππος τρέχει ἐν καλπασμῷ.

Περιβάλλει τὸν Βαλόν διὰ τῶν βραχιόνων του, τὸν ὑποβαστάζει.

— Ἐπληγώθης, εἶπεν, ἐπληγώθης !

Ὁ Βαλόν τὸν ἀπωθεῖ ἀποτόμως ἀνορθοῦται, ἀνοίγει δις τὸ στόμα ἵνα ἀναπνεύσῃ· εἶτα τὸ ρωμαλέον του σῶμα κλονεῖται καὶ κυλιέται εἰς τὴν ἀμαξάν ἐπὶ τοῦ τροχοῦ, ἐν πρώτοις, εἶτα ἐπὶ τῆς ὁδοῦ, προτοῦ ὁ Βωφόρτ προφθάσῃ νὰ τὸν συγκρατήσῃ...

Ἐκεῖ, ἐπὶ τῆς ἀμμου, τὸ σῶμα ἀπομένει ἀκίνητον.

— Καὶ ὁ δίφρος, ἐν μανιώδει καλπασμῷ τοῦ ἵππου, διασχίζει τὴν ὁδὸν μὲ τὴν ταχύτητα βέλους...

Καὶ ὁ Βωφόρτ, πελιδνός, συγκρατεῖται ἐν τῇ θέσει του, ἵνα μὴ πέσῃ καὶ αὐτός.

Ἰγρὸν τι καὶ χλιαρὸν ρεῖ ἀπὸ τοῦ κρανίου του, ἐπὶ τῆς ὄψεως του.

Εἶνε αἷμα.

Μῆπως εἶνε ἐκ τοῦ αἵματος τοῦ Βαλόν;...

Οὕτω πρὸς στιγμὴν νομίζει.

Ἄλλ' ὄξυς τις πόνος τῷ δίδει νὰ ἐννοήσῃ ὅτι καὶ αὐτὸς εἶνε πληγωμένος...

Ἡ μία τῶν σφαιρῶν τοῦ περιστρόφου, ἡ πρώτη εἶχε φονεύσει τὸν Βαλόν. Ἡ σφαῖρα τὸν εὔρει ἐν μέσῳ τοῦ στήθους.

Ἡ τρίτη βολὴ εὔρει τὸν Βαλόν εἰς τὴν κεφαλὴν.

Ὁ Βαλόν ἐξεδικήθη καὶ ἡ σφαῖρά του ἐπέτυχεν τὸν φονέα ;

Ὁ ἵππος τρέχει πάντοτε ἐν καλπασμῷ.

Καὶ ὁ Βωφόρτ μὴ σκεπτόμενος ποσῶς εἰς ἑαυτὸν ἀλλ' εἰς τὸν δυστυχῆ τὸν κατακείμενον ἄψυχο, ἐπὶ τῆς ὁδοῦ, ὁ Βωφόρτ κραυγάζει ψασαὶς δυνάμει.

— Βοήθειαν ! τρέξατε ! Βοήθειαν !

Ὁ Βωφόρτ ἐπέτυχεν ν' ἀναλάβῃ τοὺς χαλινούς καὶ τοὺς ἔσωσε πάσῃ δυνάμει, ἀνατετραμμένος πρὸς τὰ ὀπίσω.

Ἄλλ' ὁ ἵππος δὲν ἔσταματά.

Οἱ χαλινὸι ἐκόπησαν εἰς τὰς χεῖράς του.

Τέλος, ἐν ἀποτόμῳ καμπῇ τῆς ὁδοῦ, ὁ τροχὸς συνήνησε ρίζαν ὄρου, καὶ ἵππος καὶ ὄχημα ἀνετραπήσαν.

Ὁ Βωφόρτ ἐσπενδονίσθη δέκα μέτρα πέραν ἐπὶ τῶν θάμνων ὀπίσθεν, εὐτυχῶς, συνέτειναν εἰς τὸ νὰ μὴ κτυπήσῃ βαρέως.

Ἐν τούτοις, τόσῃ ἦτο ἡ ὀρμὴ τῆς πτώσεως, ὥστε ἀπέμεινε λιπόθυμος ἐπὶ μακρὸν.

Ὅτε συνήλθεν εἰς ἑαυτὸν, ἀνηγέρθη, ἐξήλθεν ἐπιπόνως ἐκ μέσου τῶν θάμνων ὅπου εὕρισκετο. Τὸ πάντοτε ἀπὸ τοῦ μετώπου του ῥέον αἷμα τὸν ἐτύφλου. Ἐξ ἄλλου αἰ ἀκκαθαί τῶν βάττων τὸν εἶχον κατασχίσει.

Ἡ κεφαλὴ του ἦτο βαρεῖα, ἤλγει ὀξέως.

Ἐσύρθη μέχρι τοῦ ὀχήματος.

Ἐπρεπε ν' ἀποζεύξῃ τὸν ἵππον, — τοῦτο ἀπῆτει χρόνον, — καὶ ν' ἀνεγείρῃ τὸ ὄχημα... ἔπειτα καθίστατο σχεδὸν ἀδύνατον νὰ ζεύξῃ ἐκ νέου, οἱ χαλινὸι ἦσαν ἐν ἀχρηστία, ὡς ἐπίσης καὶ εἰς τῶν ρυθίρων.

Ὁ Βωφόρτ ἔδραμεν ἐν τῇ ὁδῷ μέχρι τοῦ μέρους ἔνθα ὁ Βαλόν εἶχε καταπέσει.

Τὸν ἀνεῦρε πάραυτα, κατακείμενον χαμαὶ, μὲ τοὺς βραχιόνας ἐσταυρωμένους.

Οὐδόλως ἐκινεῖτο...

Ὁ Βωφόρτ ἐστήριξε τὸ εὖς πρὸς τὸ μέρος τῆς καρδίας.

Ἡ καρδία δὲν ἐπαλλε πλέον.

Ὁ Βαλόν ἦτο νεκρός !

— Θεὲ μου ! τί νὰ κάμω ; ἐψιθύρισεν ὁ Βωφόρτ, διατελῶν ὑπὸ τὸ κράτος τρομερᾶς συγκινήσεως... Τὸν δυστυχῆ ! τὸν δυστυχῆ !...

Τὸν ἀνήγειρε μετὰ κόπου, τὸν ἔσωσε μέχρι τῆς ἀκρας τοῦ δάσους, μὴ θέλων νὰ τὸν ἀφήσῃ οὕτω ἐν μέσῳ τῆς ὁδοῦ, ἐκ φόβου μὴ διέβαινεν ὄχημά τι.

Εἶτα ἐπανήλθε πρὸς τὸν ἵππον καὶ πρὸς τὴν ἀμαξάν.

Πρέπει νὰ τρέξῃ μέχρι τῆς ἐπαύλεως λα Νοβίς νὰ εἰδοποιήσῃ τοὺς θεράποντας, ὅπως ἔλθωσι καὶ παραλάβωσι τὸ σῶμα τοῦ Βαλόν.

Τότε μόνον, σκέπτεται ὅτι σκοπὸς τῆς δολοφονίας θὰ ἦτο ἀναμφιβόλως ἡ κλοπὴ.

Σκέπτεται τὰς 450 χιλιάδας φράγκων ἄτινα ἔλαβεν ὁ Βαλόν ἀπὸ τοῦ συμβολαιογράφου περιεχομένης ἐντὸς μικροῦ δερματίου σακκου, τὸν ὁποῖον εἶχεν ἀφήσει ὑποκάτω τῆς θέσεως ἐν ᾗ ἐκάθητο ἐν τῇ ἀμάξῃ, μεταξύ αὐτοῦ καὶ τοῦ Βωφόρτ.

Ἀναζητεῖ τὸν σακκὸν αὐτόν, δὲν τὸν ἀνευρίσκει ἐκεῖ ὅπου ὁ δίφρος ἀνετραπή.

Σκέπτεται ὅτι πιθανὸν ὁ σακκὸς νὰ ἔπεσε καθ' ὁδὸν ἐνῶ ὁ ἵππος ἔτρεχε τόσον παραφύρως, καὶ ἐκ δευτέρου ἐπανερχεται ἐπὶ τὰ βήματά του. Ἀναζητεῖ πανταχοῦ. Εὐτυχῶς ἡ νύξ εἶνε φαινή. Ἡ πανσέληνος λάμπει.

Φθάνει μέχρι τοῦ πτώματος τοῦ Βαλόν. Οὐδὲν εὕρισκει.

Ὅλοι τοῦ αἰ ἀναζητήσεις ἀπέβησαν εἰς μάτην.

Τότε, προστρέχει εἰς τὸν ἵππον, τὸν ἀποζευγνύει, ἵππευει ἐπ' αὐτοῦ, συγκρατεῖται ἀπὸ τῆς χαιτίης του, καὶ ἀπέρχεται διὰ τὴν ἔπαυλιν λα Νοβίς.

Εἰς τὸ ἄκρον τῆς λαμπρᾶς ἐκ πλατάνων δενδρостаσιχίας τῆς ἀποληγούσης εἰς τοὺς κήπους τῆς ἐπαύλεως, παρατηρεῖ τινα ὅστις βαδίζει κεκυφώς τὴν κεφαλὴν, σταματῶν ἀνὰ πᾶν βῆμα.

Εἶνε ὁ Ροβέρτος.

Ὁ Βωφόρτ ὡς ἐκ τῆς ἀποστάσεως δὲν τὸν ἀναγνωρίζει ἐτι, ἀλλὰ τὸν μαντεύει.

Εἶνε ὁ Ροβέρτος ἀναμένων ἐν ἀνυπομονησίᾳ τὸν Βαλόν. Γνωρίζει ὅτι θὰ ἐπανέλθῃ μὲ ποσὸν ὑπέρογκον, γνωρίζει ὅτι τὸ δάσος δὲν εἶνε ἀσφελὲς ὡς ἐκ τῶν λαθροθηρῶν καὶ διατελεῖ ἐν θανασίμῳ ἀνησυχία.

Ὁ κρότος τοῦ πλησιαζόντος ἵππου τῷ ἔλκυει τὴν προσοχήν.

— Βλέπων ἄνθρωπον, οὐτινος ἀδυνατεῖ νὰ διακρίνῃ τὴν ὄψιν, βαίνει πρὸς αὐτόν.

— Τί τρέχει λοιπόν ; σκέπτεται.

Αἴφνης, ἀναγνωρίζει τὸν ἵππον.

— "Α ! Θεὲ μου, τί συνέβη ;

Ὁ Βωφόρτ καταβαίνει παρ' αὐτόν. Εἶνε εἰς ἀξιοθρήνητον κατάστασιν. Τὰ ἐνδύματά του εἶνε κατεσχισμένα. Ἡ ὄψις του καθημαγμένη. Καὶ ἡ κόμη του συγκεκολλημένη ἐκ τοῦ αἵματος. Φαίνεται ὡς νὰ τὸ ἀγνοῖ. Δὲν προσέχει ποσῶς εἰς τοῦτο, εἶνε ἀγνωρίστος.

— Ἀλλὰ ποῖος εἶσθε; ἐρωτᾷ ὁ Ροβέρτος.

— Ὁ Βωφόρτ ! Ὁ Βωφόρτ ! εἶπεν ὁ πτωχὸς ἀνὴρ ἐξηνητημένος...

— Καὶ ὁ πατήρ μου ;.. Μὴ τῷ συνέβη δυστύχημα ;

— Μὲγα δυστύχημα...

— Καμμία νέα προσβολὴ ἀποπληξίας... ὁ Γεράρδος τὸν ἔσωσε τὴν πρώτην φορὰν, θὰ τὸν σώσῃ καὶ τώρα.

— Οἶμοι !

— Ἀλλὰ τί ; Δι' ὄνομα Θεοῦ, δι' ἔλεος, κύριε Βωφόρτ, λέγετε... ἀγαπῶ τόσον τὸν πατέρα μου.

— Ὁ κ. Βαλόν ἀπέθανεν...

— Ἀπέθανε ;

— Πρὸ μικροῦ, ἐκεῖ εἰς τὸ δάσος, δύο μίλις χιλιόμετρα μακρὰν τοῦ πύργου, εἰς ἄθλιος, κεκρυμμένος εἰς τοὺς θάμνους, ἐρριψε καθ' ἡμῶν δύο βολὰς περιστρόφου.

— Πάτερ μου ! πάτερ μου ! ἔλεγεν ὁ νέος ὀλολύζων.

Ὁ Βαλόν ἔλαβε τὴν σφαῖραν ἐν μέσῳ τοῦ στήθους. Ἐγὼ ἐπληγώθην ἐπίσης ἐλαφρῶς !.. Ἡ σφαῖρα μοὶ ἐθίξε τὸ κρανίον...

— Ἀπέθανε ! Καὶ εἶσθε περὶ τούτου βέβαιος ; Δὲν ὑπάρχει ἐλπίς νὰ τὸν σώσωμεν ;

— Οἶμοι ! Ροβέρτε, μὴ τηρῆς καμμίαν ἐλπίδα !..

— Σπεύσωμεν, τότε, σπεύσωμεν, κύριε Βωφόρτ... Μοὶ φαίνεται ὅτι τὸ ν' ἀφήσω οὕτω τὸν δυστυχῆ πατέρα μου εἶνε βεβήλωσις.

Ἐκάλεσεν ἕνα τῶν ὑπηρετῶν τῷ ἔδωκε συντόμους τινὰς διαταγὰς, καὶ ἀνεχώρησε μετὰ τοῦ Βωφόρτ, πεζῇ, ἐνῶ ἐξεύγνουν ὄχημα τὸ ὁποῖον ἐμελλεν νὰ τοὺς καταφθάσῃ.

Οἱ ὄλολυγμοὶ τοῦ νέου ἐδιπλασιάσθησαν ὅτε ἔφθασε πρὸ τοῦ πτώματος.

Τῷ ἐπῆλθε νευρική κρίσις.

Ὁ Βαλὸν ἐτοποιηθῆτε εἰς τὸ ὄχημα τὸ ὁποῖον, βραδέως, ἀνέλαβε τὴν πρὸς τὴν ἑπαυλιν ἄγουσαν.

(Ἔπεται συνέχεια.)

B*

Ο ΥΠΟΛΟΧΑΓΟΣ ΒΟΝΕ

Μυθιστορία ΕΚΤΩΡΟΣ ΜΑΛΩ

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

[Συνέχεια]

Συνεζήτησαν μαζί του ἵνα τῷ ἀποδείξωσι τὸ παράλογον τῆς ἀποποιήσεώς του, ἀλλ' εἰς μάτην. Ἐὰν λοιπὸν δὲν ἐφανέρου εἰς αὐτοὺς τὸν λόγον τῆς ἐπιμόνου ἀποποιήσεώς του, δὲν θ' ἀπέκρυπτεν ἀναμφιβόλως αὐτὸν τώρα ἀπὸ τοῦ υἱοῦ του.

Ἀναμφιβόλως! Ὁ Βονέ, ὅστις ἐγνώριζε τὸν πατέρα του καὶ ὅστις πρὸ μικροῦ μόλις ἐπέισθη ὅτι ὁ χαρακτήρ του ὁσημέραι καθίστατο ἐπὶ μάλλον δὺσπιστος, ἠσθάνθη ὅτι ποσῶς δὲν θὰ ἐπετύγγανε νὰ τὸν ἐπειθεν ὁπως ὠμίλει.

Ἐν τούτοις ἔπρεπε νὰ δοκιμάσῃ, καὶ πάραυτα ἐπέστρεψεν εἰς τὸν μύλον.

— Ἐκαμες τὸν γύρο σου; ἠρώτησεν ὁ πατήρ του, ὅστις καθήμενος ἐπὶ τοῦ μικροῦ του θρονίου, ἐφαίνεται ἀναμμένων τὴν ἐπανόδου του.

— Ναί, καὶ συνήτησα ἓνα ἀπὸ τοὺς ἀρχαίους μου συμμαθητάς, τὸν Βιρώ.

Ὁ γέρον Βονέ παρατήρησε τὸν υἱὸν του μετὰ προσοχῆς, εἶτα προσλαμβάνων ὕψος περιλυπὸν :

— Τὸν καυμένον τὸν Βιρώ, εἶπε μετ' ἑκτικού.

— Τί τρέχει;

— Τρέχει πού ἀνακατεύθηκε κι' αὐτός στῆς ὑποθέσεις καὶ φοβοῦμαι μὴν τοῦ βγῆ σέ κακό του. Κρίμα, εἶν' παιδί καλὸ καὶ ἐργατικό, μὰ αὐταῖς ἢ δουλειαῖς τοὺς βουλιάζουν ὅλους.

— Μοῦ ἔκαμε λόγον διὰ τὸ κτήμα σου.

— Δὲν ἀμφιβάλλω. Αὐτὴ ἡ ἰδέα δὲν τοῦ βγαίνει ἀπ' τὸ κεφάλι αὐτοῦ τοῦ παιδιοῦ. Φαντάζεται πῶς ἂν χτίσῃ σπήτια θὰ σωθῆ; αὐτὸ θὰ τὸν χαντακώσῃ μιά ὥρ' ἀρχήτερα.

— Μοῦ εἶπεν ὅτι ἔχει ἀγοραστὴν προσφέροντα ἑκατὸν χιλιάδας φράγκων.

— Καθεσαι καὶ τὰ πιστεύεις.

— Καὶ ὅτι θὰ σοῦ μετρήσουν εὐθύς τὸ ἡμισυ τοῦ ποσοῦ.

— Μὰ ἂν μοῦ μετροῦν πενήντα χιλιάδες, αὐτὸ θὰ πῆ πῶς τὸ κτήμα ἀξίζει γιὰ τριακόσες, θὰ ἤμουν λοιπὸν κουτός νὰ τῶδινα γιὰ ἑκατὸ χιλιάδες.

— Τότε ζήτησε τριακοσίας χιλιάδας.

— Γιὰ νὰ γελοῦν μ' ἐμένα; τίποτε δὲν ζητῶ· μπορῶ νὰ περιμένω, δόξα τῷ Θεῷ... ὅσῳ δύσκολοι καὶ ἂν εἶνε οἱ καιροί.

Ὁ Βονέ ἀδυνατῶν νὰ ἐπιτύχῃ τι πλέον ἠθέλησε νὰ ἐκφρασθῆ ἐλευθέρως.

Ἐξηγήθη πρὸς τὸν πατέρα του τὴν περίστασιν, ὑπὸ τὴν ὁποίαν διετελεῖ.

Ἠγάπα μίαν νέαν ἔχουσαν τριακοντα χιλιάδων φραγκῶν εἰσόδημα, ἀλλ' αὐτὸς μηδὲν κατέχων, ἠδύναται νὰ τὴν ζητήσῃ, οὐδὲ τὸν ἔρωτά του μάλιστα ἠδύνατο νὰ τῆ καταστήσῃ γνωστὸν· πωλούμενου τοῦ ὑποστατικοῦ ἀντὶ ἑκατὸν, διακοσίων χιλιάδων, ἡ θέσις του πάραυτα θὰ μετεβάλλετο· δὲν θὰ ἦτο πλέον πτωχός, ἀφοῦ θὰ ἦτο ὁ μονογενὴς υἱὸς ἀνθρώπου κατέχοντος τοιαύτην περιουσίαν, καὶ δὲν θὰ ἐξελαμβάνετο οὕτω ὁ ἔρωσ του ὡς κερδοσκοπικὴ ἐπιχείρησις.

Ἐφ' ὅσον ὠμίλει, οἱ ἐπ' αὐτοῦ προσηλωμένοι ὀφθαλμοὶ τοῦ πατρὸς του ἐνεψυχούντο καὶ προσελάμβανον ἐκφρασιν σκληράν.

— Καλά, βέβαια, γιὰ νὰ μοῦ τραβήξῃς χρήματα ἤλθες.

— Νὰ σοῦ τραβήξω χρήματα;

— Δός μου τὸν λόγο σου, ὡς ἀξιωματικός, ἂν σ' ἔφερε ἐδῶ ὁ Βιρώ ἢ ὄχι.

— Τὸ ἀληθές εἶνε ὅτι μοὶ εἶχε γράψῃ.

— Τί ἔλεγα!... Νόμιζε ὁ πονηρός, πῶς ἀφοῦ δὲν μπόρεσε νὰ μὲ βάλῃ στὸ χέρι, θὰ τὸν βοηθοῦσε, καὶ σὺ ἐδωκας στὰ λόγια του ἀκράσια.

— Ἠλπίζα ὅτι δὲν θὰ μοὶ ἠρῆσο τὴν συνδρομὴν σου ὅπως συζευχθῶ ἐκείνην, τὴν ὁποίαν ἀγαπῶ, διότι τὴν συνδρομὴν σου ζητῶ, τὴν συνδρομὴν σου καὶ μόνην, καὶ ὄχι χρηματικὸν τι ποσὸν ὁποιοῦνδήποτε.

— Αὐτὰ λένε στὴν ἀρχή, καὶ ἀργότερα ὕστερ' ἀπ' τὴν συνδρομή, ἐρχονται τὰ χρήματα. Καλά! οὔτε τὸ ἓνα θὰ πιτύχῃς, οὔτε τὸ ἄλλο· πρῶτο γιὰτὶ δὲν παντρεύονται στὸ βαθμὸ τοῦ ὑπολοχαγοῦ, περιμένει πρῶτα κανεὶν νὰ γίνῃ ταγματάρχης ἢ στρατηγός, γιὰ νὰ κάμῃ συνουκίσι τῆς προκοπῆς; καὶ δεῦτερο, γιὰτὶ ἓνας νέος σὰν καὶ σὲ ὠμμορφος, δὲν θέλει νάχῃ χρήματα γιὰ νὰ τὸν ἀγαπήσουν, καὶ στὸ τελευταῖο γιὰτὶ δὲν τὸ πουλῶ τὸ κτήμα μου πρὸ σέ δύο, τρία χρόνια θ' ἀξίξῃ διπλᾶ καὶ τριπλᾶ. Λές πῶς ἂν ἦσουν ὁ μοναχογιὸς ἐνός ποῦχει ἑκατὸ χιλιάδες περιουσία δὲν θὰ λέγουν πῶς κυνηγᾷ στὸν γάμο σου τὸ συμφέρον; μὰ δαίμονα, εἶσαι γιμὸς ἐνός ποῦ ἔχει κτήματα ἀξίας... ἀξίας ὅσης καὶ ἡ εὐγενεία σου θέλεις, καὶ ἡ θέσις σου εἶνε βλέψεις περιφρημῆ.

I

Ὁ Βονέ συνέταξε τὴν εἰς τὸν μύλον δικυμὴν του.

Τί θὰ κατώρθου μένων ἐκεῖ; Ἀπολύτως οὐδέν.

Ὁ πατήρ του δὲν μετέβαλλε κατὰ τὸ σύνθημα γνώμην, καὶ πολλῶ μάλλον ὁπότεν ἐφαντάζετο ὅτι ἠθελον «νὰ τοῦ τραβήξουν χρήματα».

Δὲν τῷ ὑπελείπετο εἰμὴ ν' ἀνεχώρει.

Ὅτε ἀνηγγεῖλε τὴν ἀναχώρησίν του, ὁ πατήρ του ποσῶς δὲν ὀσσηρεστήθη.

— Ἐρεῖς, παιδί μου, δὲν ἔχω τίποτε μαζί σου; ζήτησες νὰ μοῦ τραβήξῃς χρήματα; στὴ θέσι σου, τὸ ἴδιο κι' ἐγὼ θάκωνα μετ' τῆ διαφορά, πῶς ἂν ἦσουν στὴ δική μου θέσι θάκωνες ὅτι, κἀν κ' ἐγὼ οἱ γονεῖς εἶνε γονεῖς, καὶ τὰ παιδιὰ εἶνε παιδιὰ.

ἠθέλησε μάλιστα ἐπὶ μικρὸν νὰ τὸν συνοδεύσῃ, τοῦλάχιστον μέχρι τῆς ἐξόδου τοῦ κτήματος; ἀλλὰ παρατήρησας τὴν οἰκίαν ἀντὶ ν' ἀκολουθήσῃ τὴν εὐθεῖαν ὁδόν, διέβη πρὸ τῶν οὐριδικῶν λίθων.

Φθάσας ἐκεῖ, ἐσταμάτησε καὶ διὰ τοῦ δακτύλου δεικνύων τοὺς παμμεγέθεις ὄγκους τοῦ γρανίτου.

— Βλέπεις, παιδί μου, εἶπε διὰ τόνου σβαρωτέρου τοῦ συνήθους, ἔχω κ' ἐγὼ ὅπως ὅλοι τὴν θρησκεία μου; ὁ μπάρμπας σου τὰ κατέκρινε αὐτὰ καὶ δίκην εἶχε, σὰν κληρικὸς ποῦ ἦτον; ἀλλὰ πολλοὶ ἐδῶ βρίσκονται ποῦ τρέφουν σεβασμὸ στὰ λείψανα αὐτὰ τῆς θρησκείας τῶν προγόνων μας. Σ' αὐτὰ κ' ἐγὼ πιστεύω, καὶ πάντοτε ὅποτε ἤμουν σὲ στενόχωρη θέσι ἐρχόμην νὰ τὰ συμβουλευθῶ; πρέπει νὰ τὸ κάνω αὐτό; δὲν πρέπει;

Ἀφῆρσεν εὐλαβῶς τὸν βαμβάκερόν του σκοῦφον καὶ ἔκλινε τὸ γόνυ ποιῶν τὸ σημεῖον τοῦ σταυροῦ.

— Λοιπὸν, ὅταν τοὺς ζήτησα τὴν γνώμη γιὰ τὸ κτήμα, μοῦ εἶπαν πῶς δὲν πρέπει νὰ τὸ πουλῆσω.

Ἐξέτεινε τὸν βραχίονα πρὸς τοὺς λίθους ἔνθα δύο ζοφερὰ ὀπαὶ διηνοίγοντο μεταξὺ τῶν σωρῶν τοῦ γρανίτου καὶ τῶν θαμνῶν.

— Δὲν εἶν' ἀλήθεια; ἠρώτησε.

Ἄμα τῆ ἀπὸ τοῦ κτήματος ἐξόδῳ, ἐχωρίσθησαν, καὶ ὁ Βονέ ἐπέστρεψε περίλυπος διὰ τῆς ὁδοῦ ἣν τόσον φαιδρῶς εἶχε διανύσει κατὰ τὴν εἰς τὸ χωρίον ἀφίξίν του.

Γιὸς κτηματίου, οὕτως τὸ κτήμα ἤξιζε διακοσίας ἢ τριακοσίας χιλιάδας, δὲν ἐσήμαινε τὸ αὐτὸ μὲ τὸ νὰ ἦναι τις υἱὸς κτηματίου πωλήσαντος τὸ κτήμα του ἀντὶ ἑκατὸν χιλιάδων φράγκων. Διότι ἀκριβῶς ἦτο ἐλευθέρως νὰ προσδιορίσῃ κατὰ βούλησιν τὴν ἀξίαν τοῦ κτήματος, ἢ ἐκτίμησις αὐτῆ οὐδὲν ἐσήμαινε.

Τὸ ταξιδεῖδιόν του ἀπέβη λοιπὸν εἰς μάτην· ὄφειλε νὰ παρκατηθῆ τῶν ἐλπίδων ἃς ἡ ἐπιστολὴ τοῦ Βιρώ τὸν εἶχεν ἀφρόνως ὀλίγον ἐμπνεύσει καὶ νὰ ὑπετάσσετο εἰς τὴν τύχην του.

Ἡ ἐπάνοδος του ὑπῆρξε μελαγχολικὴ, καὶ ἡ σκέψις τοῦ ὅτι θὰ καθίστατο ἡμέραν τινὰ κληρονόμος ποσότητος μεγάλης δὲν ἀντεσταθμίζε τὰς ἀπογοητεύσεις τῆς παρούσης στιγμῆς.

Ἡ ὑπόδοχὴ ἣς ἔτυχε παρὰ τοῦ πατρὸς του, ἡ δὺσπιστία ἐκείνου, αἱ χωρικαὶ του πονηρίαι, τῷ ἔθιγον ἄμα τὴν ὑπερηφάνειαν καὶ τὸν ἐλύπον.

Διότι ἀκριβῶς ἔβλεπεν ἑαυτὸν ἠναγκασμένον νὰ παρητεῖτο τοῦ ἔρωτός του, ἠθέλε νὰ ἠδύνατο νὰ ἐξίτῃ καταφυγὴν εἰς τὸν πατέρα του; ἡ μόνωσίς του θὰ τῷ ἦτο ὀλιγώτερον ἐπαισθητὴ ἂν ἐκ τῆς εἰς τὴν γενεθλιὸν του οἰκίαν ἐπισκέψασαι αὐτῆς τῷ ἀπέμενεν ἀνάμνησις ἄλλοῖα ἐκείνης ἢν ἀπεκόμιζεν.

Ἐπέστρεψεν εἰς Φεγγιάδην, ἀπόφασιν ἔχων νὰ μὴ μεταβῆ πλέον εἰς τῆς κυρίας Βοσμορῶ.

Εἶχε τῷ ὄντι καὶ ἄλλοτε συλλαβῆ τοιαύτην ἀπόφασιν, χωρὶς νὰ τὴν τηρήσῃ, ἀλλὰ τὴν φεράν αὐτὴν δὲν θὰ ὑπεχώρει εἰς τὰς ἀδυναμίας του.

Θά ἐξήτει ἄλλας ἀπασχολήσεις, θά εἰργάζετο, εἰς τρόπον ὥστε νά τῷ καθίστατο ἀδύνατος ἢ ἐκ τῆς οἰκίας ἐξόδος καθ' ἣν ἡμέραν συνθηροῦντο εἰς τῆς Ἰουλιανῆς.

Ἄν πάντων ὑφίστατο ἐλλείψιν, τῷ ἀπέμενε τὸ ἐπάγγελμά του, δόξα τῷ Θεῷ! Ἦ ἀφωσιούτο εἰς αὐτὸ ἐξ ὀλοκλήρου, ἀποβάλλων πᾶσαν ἄλλην ἐλπίδα, πᾶσαν ἄλλην φιλοδοξίαν. Τὸ δύσκολον ἦτο ἡ εὐρέσις ἀσχολίας, ἐν ἣ νά ἦδύνατο ν' ἀφωσιωθῆ ὀλοφύχως δαπανῶν εἰς αὐτὴν ὅλας τὰς ἐκτός τῆς ὑπηρεσίας ὥρας του, ἀλλὰ Ἦ ἀνεξήτει, θά εὐρίσκει. Ἄπό πολλοῦ ἤδη τῷ εἶχεν ἐπέλθει ἡ ἰδέα τοῦ νά μετέφραζεν ἐν γερμανικὸν σύγγραμμα περὶ βελοστατικῆς, εἰς αὐτὸ θά κατεγίνετο, καὶ αἱ δυσχέρειαι, τὰς ὁποίας ἐν τῷ ἔργῳ του θά συνήντα, θά ἤρουν ὅπως ἀποσπῶσι τὸν νοῦν του ἀπὸ τῶν ματαίων ὄνειροπολήσεων.

Εὐτυχῶς δι' αὐτόν, ἡ πρὸς τὸ ἐπάγγελμα ἀγάπη τῷ εἶχε παρκαμίνει τὸσον ζωηρά, ὅση ἦτο καὶ καθ' ἣν ἡμέραν εἶχεν ἀκούσει τὸν λοχαγὸν του ἀπαγγέλλοντα πρὸ τοῦ σώματός του τὰς τυπικὰς λέξεις: « Ὑπαξιωματικοὶ καὶ στρατιῶται, Ἦ ἀναγνωρίσθητε ὡς ἀρχηγόν σας τὸν ὑπολοχαγὸν Βονέ... » καὶ ὅτε αἱ μεγάλαι του ἐλπίδες εἶχον ἐξιχθῆ εἰς τὸ κατακόρυφόν των. Ἐσήμαινε λοιπὸν κἄτι, ὁ υἱὸς αὐτὸς τοῦ μυλωθροῦ τοῦ Ἁγίου Μαρτίνου... « Καὶ θά τὸν ὑπακούετε ».

Ἦτο ἔτι κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ἡ περίοδος ἡ ἐπακολούθησεν τὰς καταστροφὰς τοῦ 1870, ὅτε ὅλη ἡ Γαλλία εἶχεν ἀναθῆσει τὰς πατριωτικὰς τῆς ἐλπίδας καὶ τὴν ὑπερηφάνειάν της εἰς τὸν στρατόν περὶ αὐτὸν ἐν τῷ συντάγματί του, εἰργάζοντο ἀδελφικῶς καὶ ἐνεκρῶδιν ἀλλήλους ὅλοι, πρὸς ἓνα καὶ τὸν αὐτὸν σκοπὸν ἀποβλέποντες, ὑπὸ τῆς αὐτῆς διαπνεόμενοι ἰδέας.

Μετέπειτα, πολλοὶ ἀπόλεσαν πάντα ζῆλον καὶ περιῆλθον εἰς εἰδὸς τι ἀπελπισίας ἢ ἀδιαφορίας, εἰς ἀόριστόν τι συναίσθημα καταπτώσεως, ἢ τὴν εὐθύνην ἐπέριπτεν ἕκαστος εἰς τὸν γείτονά του. Οἱ ἀρχαῖοι του προϋστάμενοι περιέπεσον κατὰ γενικὸν κανόνα εἰς τὴν ἀδράνειαν καὶ τὴν παρκαμίνισιν τῶν τῆς ὑπηρεσίας· οἱ νεοὶ ἀξιωματικοὶ ἠκολούθησαν τὸ παράδειγμα τῶν ἀνωτέρων των.

Πόσους τῶν συναδέλφων του, πλήρεις ἐν ἀρχῇ ζήλου ὡς καὶ αὐτός, εἶδε νά περιπέσωσιν εἰς τὸν ἀπαθῆ βίον καὶ τὴν ραθυμίαν.

Αὐτὸς ὅμως, στρατιώτης ἐξ ἐμφύτου κλίσεως ἔσχε τὴν εὐτυχίαν ν' ἀντιστῆ εἰς ὅλα ταῦτα καὶ νά μὴ ἀφήσῃ νά τὸν καταλάβῃ ἡ ἀποθάρρυνσις τῶν σκεπτικῶν ἢ ἡ ὀκνηρία τῶν ἀργῶν, μήτε νά ἐπηρεασθῆ ἀπὸ τοὺς ἀστεϊσμούς τῶν ἀρεσκομένων νά σκόπτωσι.

Μεθ' ὅλην τὴν ἀθλιότητα ἦν τὰ χρέη του τῷ εἶχον ἐπιβάλλει, ἐτήρησε τὸν νεανικὸν του ἐνθουσιασμόν ἀκέραιον, ἠγάπα τὸ ἐπάγγελμά του ὡς πάντοτε καὶ οὐδέμια τῶν πεπειθήσεων του εἶχεν ἀποσβεσθῆ· ὅπως ὅτε ἦτο εἰκοσαετής, συνήσθανετο ἐπὶ τῇ ἡττηταπείνωσιν, καὶ ἐπίστευεν εἰς τὸ γόητρον τῆς πατρίδος.

Οὐδέποτε εἶχε παύσει ἐργαζόμενος, θά

εἰργάζετο ἤδη πλειότερον, καὶ ἡ χυνότης εἰς ἣν πρὸς στιγμὴν εἶχεν ἀφεθῆ ἐπὶ τῇ εἰς Φεργιάδην ἀφίξει του βλεπῶν ἠσφαλισμένην ἤδη τὴν ὑλικὴν του εὐημερίαν, θά τὸν ὑπεβοήθει εἰς τοῦτο. Ἦ ἀθλιότης εἶνε κακὴ διὰ τὸν στρατιώτην, ὅχι ὅμως καὶ ἡ πενία.

Ἐνῷ ἐφθανε παρὰ τὴν οἰκίαν του, παρετήρησε τὴν οικοδόσποιαν του καὶ στρατιώτην, ὅστις τὸν ὑπηρετεῖ, καθημένους πλησίον ἀλλήλων ἐν τῇ διόδῳ.

Ἦ οικοδόσποινα ἀνεγίνωσκε καὶ ὁ στρατιώτης ἤκουστο.

Ἐπὶ τῷ κρότῳ τῶν βηματῶν του ἐν τῇ δόδῳ ἐκείνη ἐνθα οἱ διαβάται ἦσαν σπάνιαι, ἔστρεψαν πρὸς αὐτὸν τὰς κεφαλὰς, καὶ ὡς ὁ θεράπων τὸν ἀνεγνωρίσεν· ἠγέρθη εἰς στασιν προσοχῆς μετὰ σπουδῆς καὶ ἔφερε τὴν δεξιάν πρὸς τὸ πιλίκιον, ἐνῷ διὰ τῆς ἀριστερᾶς προσεπάθει νά κρύψῃ ἐν τῷ θυλακίῳ του τὸ μανδύλιόν του μετὰ τὸ ἐρυθροῦν του πλίκσιον τὸ ὁποῖον εἶχεν ἀναλάβει ἀπὸ τῶν γονάτων τῆς κυρίας Ριβῶ.

— Τί διάβολον κάμνεις αὐτοῦ; ἠρώτησεν ἐκπληκτος ὁ Βονέ.

— Τίποτε, ὑπολοχαγέ μου, ἀπήνητησεν ὁ στρατιώτης, ὅστις κατῶρθωσε τέλος νά κρύψῃ εἰς τὸ θυλάκιον τὸ μανδύλιόν του.

Ἐἶτα πάραυτα μετὰ νευρικῆς ἐτοιμότητος:

— Ὁ θάλαμος τοῦ ὑπολοχαγοῦ μου εἶνε συγυρισμένος, θά τὰ εὐρῆ ὅλα ἐν τάξει, ὅλα ἐν τάξει.

— Καλὰ ἤμπορεῖς ν' ἀποσυρθῆς, δὲν σέ θίλω τίποτε.

Ὁ θεράπων αὐτὸ ἀκριβῶς περιέμενε ν' ἀκούσῃ, καὶ πάραυτα ἤδη ἀπεχώρησε μεγάλοις βήμασι κρατῶν τὴν θήκην τοῦ ζιφροῦ του διὰ τῆς ἀριστερᾶς.

Ἐπὶ τῶν χαλίκων τῆς οδοῦ τὰ πλατέα του ὑποδήματα ἐκρότουν παταγωδῶς.

— Ἄλλὰ τί ἔχει σήμερον; ἠρώτησεν ὁ Βονέ ἀδυνατῶν νά κατανοήσῃ τὸ αἶτιον αὐτῆς τῆς ἐν ἀμυχανία φυγῆς του.

Ἦ οικοδόσποινα ἐδίστασε πρὸς στιγμὴν, εἶτα μειδιῶσα:

— Ἐχει πόθους φιλοδοξούς, ὁ καυμένος ὁ Γοδαγιέρ.

— Τί πόθους φιλοδοξούς;

— Θέλει νά γίνῃ στρατιώτης τῆς πρώτης ἐνωμοτίας, καὶ μάλιστα... δεκανεύς.

Αἱ φιλοδοξοὶ ἰδέαι τοῦ Γοδαγιέρ προῦκάλεσαν τὸν γέλωτα τοῦ Βονέ, διότι ἦν ποτε νεοσύλλεκτος ὑπῆρξεν ἀδέξιος καὶ ἐπτοημένος, οὐδεὶς ὑπῆρξε πλειότερον τοῦ χονδρεϊδοῦς αὐτοῦ χωρικοῦ, ὅστις ἐν τῇ διαβάσει του ἀνέτρεπε πᾶν τὸ πρὸ αὐτοῦ, καὶ ὅτι τῷ ἔλεγον πολλὴ ὄρα ἔπρεπε νά παρέλθῃ ἕως οὗ τὸ ἀντιληφθῆ καὶ δῶσῃ ἀπάντησιν.

Καὶ ἐν τούτοις ἡ περὶ τῆς ὁ λόγος φιλοδοξία του ἦτο πραγματικὴ, αὐτὴ τὸν ἐκίνησε νά γίνῃ θεράπων, καὶ αὐτὴ τὴν τῶρα τὸν παρεκίνησε νά καταστῆ δεκανεύς.

Προσελθὼν εἰς τὸ σύνταγμα οὐδὲν ἤθελε καὶ δὲν ἐσκέπτετο εἰμὴ περὶ τῆς ἐπανόδου του ἐν μέσῳ τῶν ἀγγελῶν του.

Ἄλλ' ὅτε εἶδεν, ὅτι οἱ ὑπηρετεῖται τῶν ἀξιωματικῶν ἦσαν ἀπηλλαγμένοι ἀπὸ πολλὰ βάρη τῆς ὑπηρεσίας καὶ ἐπὶ πλέον ἐκέρδιζον τέσσαρα σολῖα καθ' ἕκαστην, ὅτε ἐκ

τῶν ἀφηγήσεων τῶν συστρατιωτῶν του ἐμαθεν ἐν τῷ στρατῶνι, ὅτι ὁ ἀντισυνταγματάρχης εἶχε τρεῖς θεράποντας ἀπηλλαγμένους πάσης ὑπηρεσίας, οἱ ὅποιοι καθ' ἐσπέρας ἔλειχον τὰ ἐναπομένοντα εἰς τὰς χύτρας τὰς ὁποίας ἐπλυνον κατὰ τὸ διάστημα τῆς ἡμέρας καὶ ἐν ταῖς ὁποίαις τέταρτος θεράπων ἀναλαβὼν τὸ ἀρχικόν του ἐπάγγελμα τοῦ μαγείρου, ἐμαγείρευεν ἐδέσματα ἐξαιρετικά, ὅτε εἶδεν ὅτι ὁ στρατιώτης τοῦ ὑπολοχαγοῦ ἠλείφετο μετὰ μῦρα καὶ ἀρώματα ἄτινα ὑπέκλεπτεν ἀπὸ τοῦ κυρίου του, ἐσκέφθη ὅτι ἡ ὑπηρεσία αὐτῆ ἦτο προτιμωτέρα πάσης ἄλλης καὶ εἰσῆλθεν ὡς θεράπων εἰς τοῦ Βονέ.

Ἄτυχῶς, οὔτε χύτρας οὔτε μῦρα καὶ ἀρώματα εὔρε παρὰ τῷ ὑπολοχαγῷ Βονέ, ἀλλ' ἀντ' αὐτῶν ὑπηρεσίαν οὐδὲν ἔχουσαν τὸ τερπνόν, καθαρισμόν στολῶν, στίλβωμα τῆς σπαθῆς, τῶν ὑποδημάτων.

Ἄ! ἂν εἶχε τὴν καλὴν τύχην νά τὸν προσελάβανεν εἰς τὴν ὑπηρεσίαν του ὁ ὑπολοχαγὸς Δερόδης, καλὰ θά τὴν ἐπέρινα τότε. Ἐν τῷ μεταξύ φιλοδοξία τις ὑψηλότερα ἐγεννήθη ἐν τῷ ἐγκεφάλῳ του: τὸ νά καθίστατο ὑπαξιωματικός.

— Πρέπει νά σὰς τὸ εἶπω, ἐξηκολούθησεν ἡ κυρία Ριβῶ, αὐτὸ τὸ παιδί τὸ ὁποῖον δὲν γνωρίζει ἀνάγνωσιν θέλει νά μορφωθῆ ὡς στρατιώτης, μοι ζητεῖ καὶ τῷ ἀναγινώσκω τὰ μανδύλιά του τὰ περιέχοντα πράγματα σχετικὰ πρὸς τὴν μόρφωσιν τοῦ στρατιώτου, καὶ ἀναγκάζομαι τὰ πάντα νά τῷ ἀναγινώσκω, ἀπὸ τῆς πρώτης γραμμῆς τῆς ἀναγραφούσης τὸν τίτλον τοῦ ἐργοστασίου μέχρι καὶ τοῦ τελευταίου τῶν στρατιωτικῶν ἀνεκδότων τῶν ἀναγραφόμενων τριγύρω εἰς τὸ μανδύλιον. Ἀκούει χωρὶς νά φαίνεται ὅτι ἀντελήθη τὸ παραμικρόν, ἀλλὰ τὴν ἐπαύριον ἐπαναλαμβάνει ὅτι τὴν προτεραιὴν ἤκουσε, σχεδὸν ἀλθιθάστως. Δὲν εἶνε ὅσον φαίνεται ἀνόητος.

[Ἔπειτα συνέχεια.]

Κ*

Εἰς τὸ ἐπὶ τῆς οδοῦ Σταδίου, ἐναντι τοῦ ὑπουργείου τῶν Οἰκονομικῶν, καὶ κάτωθεν τοῦ Μεγάλου Ἐνοδοχείου τῶν Ἀθηνῶν λαμπρὸν κουρεῖον τοῦ κυρίου **ΙΩΑΝΝΟΥ Π. ΦΙΛΙΠΠΙΔΟΥ** εὐρίσκονται ἅπαντα τὰ ἐκλεκτότερα εὐρωπαϊκὰ ἀρώματα, καθὼς καὶ ἡ ἀρίστη κολώνια παρὰ τοῦ ἰδίου κατασκευαζομένη καὶ πολυομένη κατ' ὄχαν εἰς συγκαταβατικὴν τιμὴν. Διὰ τοὺς κουρεῖς γίνεται ἰδιαιτέρα συμφωνία.

ΕΞΕΛΘΘΗΣΑΝ

ΙΑΤΡΟΥ ΑΠΟΜΗΜΟΝΕΥΜΑΤΑ

ΚΑΙ Η ΣΥΝΕΧΕΙΑ :

ΤΟ ΠΕΡΙΔΕΡΑΙΟΝ ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΕΙΣΗΣ

Ο ΑΓΓΕΛΟΣ ΠΙΤΟΥ — Η ΚΟΜΗΣΣΑ ΣΑΡΝΥ

ΚΑΙ Ο ΙΠΠΟΤΗΣ ΤΟΥ ΕΡΥΘΡΟΥ ΟΙΚΟΥ

Τὸ λαμπρὸν τοῦτο μυθιστόρημα τοῦ μεγάλου μυθιστοριογράφου Ἀλεξάνδρου Δουμά, ἐν ᾧ πιστῶς ἀπεικονίζεται ἡ μεγάλη Γαλλικὴ Ἐπανάστασις, ἀπαιτίζεται ἐκ 4600 σελίδων, διηρημένων εἰς 8 τόμους καὶ πωλεῖται ἐν Ἀθήναις εἰς τὸ «Βιβλιοπωλεῖον τῆς Κορινθίας», ὁδὸς Προκταίου, ἀρ. 10 ἀντ'.

ΦΡΑΓΚΩΝ 25.

(Εἰς τοὺς συνδρομητὰς τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων» ἀποστέλλεται ἀντ' φρ. 17, ἐλευθ. ταχυδρομικῶν τελῶν.

ΔΡΟΜΟΛΟΓΙΟΝ ΣΙΔΗΡΟΔΡ. ΠΕΙΡΑΙΩΣ ΑΘΗΝΩΝ ΠΕΛΟΠΟΝΝΗΣΟΥ

Πειραιεύς 'Αθήναι Πάτραι Πύργος 'Ολύμπια.

Πειραιεύς	άν. 6.20π	8.20*	11.50π	—	'Ολύμπια	άν. 8.30π	—	1.50μ	5.05μ
'Αθήναι	" 7.00	9.00	12.30	—	Πύργος	(ζφ. 925.	—	2.45	6.00
Κόρινθος	(ζφ. 9.58	12.12	3.22	—	Λεγαινά	(ζφ. —	—	7.00π	3.10
	άν. 10.18	9.20π	3.35	4.30μ		άν. —	—	8.47	4.39
Ευλόκασ.	(ζφ. 11.16	10.54	4.33	6.04	Πάτραι	(ζφ. —	—	11.00	7.05
	άν. 12.26	—	5.29	7.25		άν. 7.45π	12.10	8.50π	3.00μ
'Ακράτα	(ζφ. 12.28	—	5.29	7.25	Αίγιον	άν. 9.12	1.30	10.25	5.15
	άν. 12.28	5.45π	5.30	3.30μ		'Ακράτα	(ζφ. 10.04	2.20	11.40
Αίγιον	ζφ. 1.29	7.03	6.20	4.45	Ευλόκασ	άν. 11.17	3.20	7.16	11.30
	(ζφ. 3.10	9.05	7.40	6.45		Κόρινθος	(ζφ. 12.14	4.18	8.50
Πάτραι	άν. 3.40	7.15π	4.05μ	—	Κόρινθος	άν. 12.34	4.32	—	2.30*
	ζφ. 5.41	9.48	7.00	—		'Αθήναι	ζφ. 3.40	7.30	—
Λεγαινά	άν. 5.46	9.54	6.45π	—	Πειραιεύς	ζφ. 4.15	8.00	—	6.25
	ζφ. 7.35	11.45	9.00	—					
Πύργος	άν. 7.15π	12.00	—	4.00					
	'Ολύμπια	ζφ. 8.10	12.55	4.55					

Κόρινθος 'Αργος Ναύπλιον Τρίπολις.

Κόρινθος	8.35π (1)	12.30μ	Τρίπολις	άν. 8.45π	12.45μ (2)
'Αργος	11.25	3.08	Ναύπλιον	άν. 11.10	4.
Ναύπλιον	12.15	3.50	'Αργος	άν. 11.55	4.40
Τρίπολις	4.00	6.40	Κόρινθος	άν. 1.15	7.15

Καβάσιλα Κυλλήνη Λουτρά.

Καβάσιλα	7.15	10.20	—	6.15	Λουτρά	—	—	—	1.45
Βαρβολομ.	7.35	10.40	2.30	6.30	Κυλλήνη	—	8.10	11.15	3.05
Κυλλήνη	8.00	11.05	2.55	—	Βαρβολομ.	6.30	8.43	11.42	3.40
Λουτρά	—	12.25	—	—	Καβάσιλα	6.45	8.58	—	3.55

* Κατ' εὐθείαν εἰς Τρίπολιν καὶ ἀντιστρόφως. (1) Τρίτην, Πέμπτην, Σάββατον (2) Δευτέραν, Τετάρτην Παρασκευήν. — Μεταξὺ Μύλων 'Αργος Ναυπλίου μετ' ἀμαξοστοιχίαι καθ' ἑκάστην.

ΠΟΥΔΡΑ ΖΑΚΥΝΘΟΥ τῆς Κυρίας ΒΙΕΒΑΡΗ ἀρίστη, βραβευθεῖσα εἰς τὰς 'Εκθέσεις Παρισίων καὶ 'Ολυμπίων, εἰς κουτία, καὶ τιμώμενον ἕκαστον δραχμῆς 1, πωλεῖται εἰς τὸ κεντρικὸν ΑΥΕ-ΣΒΥΣΕ, παρὰ τὴν πλατεῖαν 'Ομονοίας.

ΧΑΒΙΑΡΙ ΧΑΒΙΑΡΙ
ΧΑΒΙΑΡΙ 'Εφετεινόν, γλυκύτατον πρὸς ΧΑΒΙΑΡΙ
ΧΑΒΙΑΡΙ δραχμῆς 23 τὴν ὀκάν. ΧΑΒΙΑΡΙ
ΠΑΝΤΟΠΩΛΕΙΟΝ ΚΑΜΠΙΤΗ πλατεῖα 'Ομονοίας

Εἰς τὸ **ΜΕΓΑ ΖΥΘΟΠΩΛΕΙΟΝ Η ΗΒΗ**
Πλατεῖα 'Ομονοίας.
Εὐρίσκονται πάντοτε ΣΤΡΕΪΔΙΑ τῆς ὥρας.

ΝΙΚΟΛ. ΑΡΒΑΝΙΤΑΚΗ ΑΛΑΝΤΟΠΟΙΕΙΟΝ
Ζακυνθίου
Νέα 'Αγορά, ἀριθ. 18.

Τὸ ὠραιότερον χοιρινὸν κρέας μόνον ἐκεῖ δύνασθε νὰ εὕρητε. — Σαλάμα, χοιρομήρια, λουκάνικα ἐκ τῶν ἐκλεκτοτέρων, καὶ ὅ,τι ἄλλο ἀνάγεται εἰς τὴν ἀλαντοποιάν. — Ἀπλὴ δοκιμὴ ἀρκεῖ πρὸς βεβαίωσιν. — Ὅλα εἶνε ἐκλεκτὰ καὶ συγκαταβατικά. 2

ΥΔΑΤΑ ΚΥΛΛΗΝΗΣ πρόσφατα εἰς φιάλας πωλοῦνται μόνον παρὰ τῆς Διευθύνσεως τῶν Σιδηροδρομῶν Πελοποννήσου (ὁδὸς Πινακωτῶν 14) πρὸς δρ. 6 τὴν δωδεκάδα. Δι' ἑκάστην ἐπιστρεφόμενην καινὴν φιάλην ὀπιδίδονται λεπτὰ 15.

ΜΕΓΑ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΤΟ ΛΟΥΒΡ

Εἰς τὸ πρῶτον ἐν τῇ πρωτεύουσῃ τοῦ εἴδους τούτου καὶ λαθρινθώδους ἐκτάσεως κατάστημα εὐρίσκεται πλοῦτος σκευῶν ὑελογοργικῆς, κροσταλλογοργικῆς καὶ ἀγροποικτικῆς τέχνης, προμηθευθέντων παρ' αὐτοῦ τοῦ ἰδιοκτήτου τοῦ καταστήματος, ὅστις ἐπισκέψθη ἐσχάτως τὰ διάφορα κέντρα τῶν μεγαπόλεων τῆς Εὐρώπης, ἵνα ἐπαξίως τοῦ ὀνόματος πλουτίσῃ τὸ κατάστημά του.

Τὸ ΛΟΥΒΡ εἶνε τὸ μόνον κατάστημα τοῦ εἴδους του, ὅπερ ἐπλουτίσθη ἐφέτος ὑπὲρ πᾶν ἄλλο μὲ κομψά, εὐθηνὰ καὶ ὠραία σκευὴ καὶ προσδοκᾷ τὴν ὑποστήριξιν τοῦ σεβ. κοινοῦ τῆς τε πρωτεύουσῆς καὶ τῶν ἐπαρχιῶν.

Τιμαὶ μέτριοι καὶ ὠρισμένοι.

ΧΑΡΤΟΠΩΛΕΙΟΝ

ΑΔΕΛΦΩΝ Α. ΡΑΚΟΠΟΥΛΩΝ

ΑΘΗΝΑΙ, ΟΔΟΣ ΔΙΟΛΟΥ ΑΡΙΘ. 192
(Ἀπέναντι Ξενοδοχείου «Στέμματος»).

ΜΕΓΑΛΗ ΑΠΟΘΗΚΗ ΚΑΤΑΣΤΙΧΩΝ

ΕΚ ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΕΙΤΕΡΩΝ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΩΝ ΕΥΡΩΠΗΣ

Edler et Krische, Hanovre. — Laroche Joubert et Cie Angouleme, Paris. — F. Rolinger-Meidlinc et Lassner et Ascher Wien

Ἐκτυποῦνται ἐπισκεπτήρια στιγμακίως παντὸς εἴδους ὡς καὶ λιθογραφημένα ἐπιγεραλίδες ἐπιστολῶν καὶ φακέλων — χαράσσονται σφραγίδες παντὸς εἴδους. Ἐνταῦθα πωλεῖται καὶ μελάνη τύπου ἀγγλικῆ ὡς καὶ συμπυκνωμένη. Πάστα πολυγράφου — γραφίδες Διαδόχου — μεγάλη συλλογὴ χρωμάτων καὶ ἐλαιοχρωμάτων — ἐργαλεῖα ἀρχιτεκτονικῆς κτλ. κτλ.

Τιμαὶ μέτριοι. — Πώλησις λιανικῶς καὶ χονδρικῶς.

ΟΔΗΓΟΣ ΤΩΝ ΜΗΤΕΡΩΝ
ἦτοι
ΥΓΙΕΙΝΗ ΤΩΝ ΒΡΕΦΩΝ
ἐπὶ τῇ βάσει τῶν νεωτέρων καὶ δοκιμωτέρων παιδιατρικῶν συγγραμμάτων ὑπὸ Κ. Κυριαζίδου, ἰατροῦ καὶ ὑφηγητοῦ τῆς Παθολογίας τῶν παιδῶν ἐν τῷ Ἐθνικῷ Πανεπιστημίῳ, μετὰ 21 εἰκόνων ἐν τῷ κειμένῳ.
Ἄδεται δρ. 3.50, χρυσοδέτον 4.50.

ΟΙΝΟΙ ΘΗΡΑΣ
Σ. ΔΕΝΑΞΑ
Ἄδεται δρ. 63.
Βισάντο, λευκὸν καὶ μαῦρον, Μαλβαζία, Νεκταρ, Βορδὸ, Ζαμάικα. Οἶνοι κοινοὶ πρὸς 80 λεπτὰ τὴν ὀκάν. Οἱ οἶνοι τοῦ κ. Δεναξῆ ἐβραβεύθησαν ἐν τῇ παγκοσμίῳ Ἐκθέσει τῶν Παρισίων καὶ Ὀλυμπίων,

ΩΡΟΛΟΓΟΠΟΙΕΙΟΝ

Δ. ΣΟΦΟΚΛΕΟΥΣ

79. — Ὀδὸς Διόλου — 79.

Ἐπισκευάζονται ὠρολόγια ἐντελέστατα καὶ λίαν κανονικῶς ἐργαζόμενα ὅσον ἴσως ἐφθαρμένα καὶ ἂν ἦνε, μετ' ἐγγυήσεως. Πωλοῦνται

ΩΡΟΛΟΓΙΑ ΝΙΚΕΛ

χρυσὰ καὶ ἀργυρὰ. Ἀγοράζετε ὠρολόγιον Νικελ τῆς τσέπης ἐγγυημένον νὰ ἐργάζεται κανονικῶς

ΜΕ 17 ΜΟΝΟΝ ΔΡΑΧΜΑΣ

ΕΓΕΡΤΗΡΙΑ δὲ διαφόρων εἰδῶν ἀπὸ 9 δρ.—25. Δέχεται καὶ παραγγελίας ΧΡΥΣΑΦΙΚΩΝ. Εἰδήμων τεχνίτης τοῦ Καίματος ἐργάζεται αὐτὰ 5

ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ ΛΑΙΜΟΔΕΤΩΝ

Γ. ΚΟΥΛΟΥΜΠΗ

Ἀθῆναι, ὁδὸς Σταδίου ἀριθ. 39,
Μεγάλῃ συλλογῇ ὑποκαμίων, φωκίλ, κομβίων, χειροκτιῶν, μπαστούντων, ὀμβρέλων, φλανελλῶν κλπ. ἀνδρικῶν εἰδῶν.

Πώλησις λιανικῶς καὶ χονδρικῶς.
Λαιμοδέται κατὰ παραγγελίαν.

ΦΥΛΛΑ ΠΑΛΑΙΑ «ΕΚΛΕΚΤΩΝ» πωλοῦνται ἐν τῷ γραφείῳ ὁδὸς Πρασατείου ἀριθ. 10.

Ο ΡΩΜΗΟΣ τοῦ ΣΟΥΡΗ ἀπ' ἀρχῆς τῆς ἐκδόσεως του μέχρι τοῦ 1892 πωλεῖται ἐξ ἄριστερικῶς διὰ τοὺς συνδρομητὰς τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων» ἀντ' φρ. 50. — Ἐπίσης καὶ τὰ Ἀπαντα τοῦ Σουρή (τόμοι 5) ἀντ' φρ. 12. Ἐκαστος τόμος ἰδιαίτερος φρ. 2.50.

ΧΑΡΤΕΜΠΟΡΙΚΟΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΠΛΑΤΩΝΟΣ ΚΟΜΜΑΤΑ

ΑΘΗΝΑΙ, ΟΔΟΣ ΑΡΙΣΤΕΪΔΟΥ ΑΡΙΘΜΟΣ 16.

Χάρτης τυπογραφικῶς διαφόρων ποιότητων, σχημάτων καὶ χρωμάτων, λεῖος καὶ μὴ.
Νέα ἀποθήκη ἀνεξάντλητος.